

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2013/32/EU

ze dne 26. června 2013

o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

spravedlivého rozdělení odpovědnosti mezi členské státy, a to i pokud jde o finanční aspekty.

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 78 odst. 2 písm. d) této smlouvy,

(3) Evropská rada se na svém zvláštním zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 dohodla, že bude pracovat na vytvoření společného evropského azylového systému, založeného na úplném uplatňování a začlenění Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“), a potvrdila tak zásadu nenavrácení a zajištění toho, že nikdo není vrácen zpět tam, kde by byl vystaven pronásledování.

s ohledem na návrh Evropské komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

(4) Podle závěrů z Tampere by měl společný evropský azylový systém v krátké době zahrnovat společné normy pro spravedlivé a účinné azylové řízení v členských státech a z dlouhodobého pohledu pravidla Unie vedoucí ke společnému azylovému řízení v Unii.

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem ⁽²⁾,

(5) První fáze společného evropského azylového systému byla ukončena přijetím příslušných právních nástrojů stanovených ve Smlouvách, jako je směrnice 2005/85/ES, která byla prvním opatřením pro azylová řízení.

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Ve směrnici Rady 2005/85/ES ze dne 1. prosince 2005 o minimálních normách pro řízení o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka je třeba provést řadu podstatných změn ⁽³⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by uvedená směrnice měla být přepracována.

(6) Evropská rada přijala na svém zasedání dne 4. listopadu 2004 Haagský program, jenž stanoví cíle v oblasti svobody, bezpečnosti a práva pro období 2005–2010. V této souvislosti byla Evropská komise v Haagském programu vyzvána, aby dokončila hodnocení právních nástrojů první fáze a předložila Evropskému parlamentu a Radě návrhy právních nástrojů a opatření pro druhou fázi. V souladu s Haagským programem je při vytváření společného evropského azylového systému cílem zavést společné azylové řízení a jednotný status platný v celé Unii.

(2) Společná azylová politika, včetně společného evropského azylového systému, je nedílnou součástí cíle Evropské unie spočívajícího v postupném vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva otevřeného těm, kteří donuceni okolnostmi oprávněně hledají ochranu v Unii. Tato politika by se měla řídit zásadou solidarity a

(7) Evropská rada v Evropském paktu o přistěhovalectví a azylu, který byl přijat dne 16. října 2008, uvedla, že přetrvávají značné rozdíly mezi členskými státy, pokud jde o udělování ochrany, a vyzvala k novým iniciativám, včetně návrhu na zavedení jednotného azylového řízení, jehož součástí by byly společné záruky, s cílem dokončit zavedení společného evropského azylového systému, jak je stanoveno v Haagském programu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 24, 28.1.2012, s. 79.

⁽²⁾ Postoj Evropského parlamentu ze dne 6. dubna 2011 (Úř. věst. C 296E, 2.10.2012, s. 184) a postoj Rady ze dne 6. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku). Postoj Evropského parlamentu ze dne 10. června 2013 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13.

- (8) Evropská rada přijala na svém zasedání ve dnech 10.–11. prosince 2009 Stockholmský program, který znovu připomenul závazek zavést do roku 2012 společný prostor ochrany a solidarity na základě společného azylového řízení a jednotného statusu osob, kterým byla přiznána mezinárodní ochrana, založená na přísných normách ochrany a na spravedlivých a účinných řízeních. Stockholmský program potvrdil, že lidem, kteří potřebují mezinárodní ochranu, musí být zajištěn přístup k řádným právním azylovým řízením, která jsou účinná. V souladu se Stockholmským programem by se jednotlivým osobám mělo dostat stejného zacházení, pokud jde o postup a určení statusu, nezávisle na tom, ve kterém členském státě podají žádost o mezinárodní ochranu. Cílem je, aby se v podobných případech postupovalo obdobně a výsledek byl stejný.
- (9) Zdroje Evropského uprchlického fondu a Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu by měly být využity na poskytnutí přiměřené podpory činnostem členských států souvisejícím s prováděním norem stanovených v druhé fázi společného evropského azylového systému, zejména těm členským státům, jejichž azylové systémy jsou vystaveny specifickým a nepřiměřeným tlakům především z důvodu jejich zeměpisné polohy či demografické situace.
- (10) Při provádění této směrnice by členské státy měly zohlednit příslušné pokyny vypracované Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu.
- (11) Aby bylo možné komplexně a účinně posoudit potřeby žadatelů v oblasti mezinárodní ochrany ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany⁽¹⁾, měl by rámec Unie týkající se řízení pro přiznání a odnímání mezinárodní ochrany vycházet z pojetí jednotného azylového řízení.
- (12) Hlavním cílem této směrnice je stanovit další normy řízení v členských státech pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany s cílem zavést v Unii společné azylové řízení.
- (13) Sbližování pravidel pro řízení o přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany by mělo napomoci omezení dalšího pohybu žadatelů o mezinárodní ochranu mezi členskými státy způsobeného rozdíly v právních rámcích a vytvořit odpovídající podmínky pro uplatňování směrnice 2011/95/EU v členských státech.
- (14) Členské státy by měly být oprávněny přijmout nebo zachovat příznivější ustanovení pro státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti žádající členský stát o mezinárodní ochranu, pokud se má za to, že tak žádá z toho důvodu, že potřebuje mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2011/95/EU.
- (15) Pokud jde o zacházení s osobami, které spadají do oblasti působnosti této směrnice, jsou členské státy vázány nástroji mezinárodního práva, jejichž jsou smluvními stranami.
- (16) Je důležité, aby rozhodnutí o všech žádostech o mezinárodní ochranu byla přijímána na základě skutkových okolností a v prvním stupni orgány, jejichž pracovníci mají patřičné znalosti nebo jejichž pracovníkům bylo poskytnuto potřebné školení v oblasti mezinárodní ochrany.
- (17) Pro zajištění objektivního a nestranného posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a přijímání rozhodnutí o nich je třeba, aby odborníci, kteří jednájí v rámci řízení stanovených touto směrnicí, svou činnost vykonávali s řádným ohledem na etické zásady své profese.
- (18) Je v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijatoco možná nejdříve, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení.
- (19) Aby se v některých případech zkrátila celková délka řízení, měly by mít členské státy v souladu se svými vnitrostátními potřebami možnost flexibilněupřednostnit posouzení určité žádosti před jinými, dříve podanými žádostmi, aniž by se tím odchylovaly od platných procesních lhůt, zásad a záruk.
- (20) Za přesně stanovených okolností, z nichž je zřejmé, že žádost bude shledána neopodstatněnou, nebo pokud existují závažné obavy týkající se národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku, by měly mít členské státy možnost urychlit řízení o posouzení žádosti, zejména zavedením kratších avšak přiměřených lhůt pro některé procesní úkony, aniž by tím bylo dotčeno provedení přiměřeného a úplného posouzení a účinný přístup žadatele k základním zásadám a zárukám stanoveným touto směrnicí.

(¹) Úř. věst. L 337, 20.12.2011, s. 9.

- (21) Po dobu, kdy žadatel může prokázat, že má pádné důvody, by neexistence dokladů umožňujících vstup nebo použití padělaných dokladů neměly samy o sobě vést k automatickému zahájení řízení na hranicích nebo zrychleného řízení.
- (22) V zájmu členských států i žadatelů je rovněž zajistit, aby potřeba mezinárodní ochrany byla správně rozpoznána již v prvním stupni. Za tím účelem by měli žadatelé v prvním stupni bezplatně obdržet právní informace a informace o řízení s ohledem na jejich konkrétní situaci. Díky takovým informacím by žadatelé mimo jiné měli možnost lépe porozumět řízení a plnit příslušné povinnosti. Bylo by nepřiměřené žádat od členských států, aby takové informace poskytovaly pouze prostřednictvím služeb specializovaných právníků. Členské státy by proto měly mít možnost poskytovat takové informace co nejhodnějším způsobem, například prostřednictvím nevládních organizací nebo odborníků z vládních orgánů nebo ze specializovaných státních úřadů.
- (23) Za určitých podmínek by měli mít žadatelé v rámci řízení o opravných prostředcích nárok na bezplatnou právní pomoc a zastoupení poskytovanou osobami, které jsou k tomu oprávněny podle vnitrostátního práva. Ve všech fázích řízení by žadatelé měli mít navíc právo na své vlastní náklady konzultovat právní poradce nebo poradce, kteří jsou k této činnosti oprávněni podle vnitrostátního práva.
- (24) Pojem veřejného pořádku může mimo jiné zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu.
- (25) V zájmu správného rozpoznání osob, jež potřebují ochranu coby uprchlíci ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy nebo coby osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, by měl mít každý žadatel účinný přístup k řízení, možnost spolupracovat a řádně komunikovat s příslušnými orgány tak, aby mohl předkládat důležité skutečnosti o svém případě, a dostatečné procesní záruky pro sledování svého případu v průběhu všech fází řízení. Kromě toho by v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu mělo být žadateli zpravidla poskytnuto alespoň právo na setrvání až do vynesení rozhodnutí rozhodujícím orgánem, přístup ke službám tlumočnicka pro předložení svého případu při pohovoru s orgány, možnost komunikovat se zástupcem Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a s organizacemi poskytujícími poradenské služby žadatelům o mezinárodní ochranu, právo na oznámení příslušného rozhodnutí a na sdělení toho, jaké věcné a právní důvody k danému rozhodnutí vedly, možnost konzultovat právního poradce nebo jiného poradce a právo být informován o svém právním postavení v rozhodujících okamžicích během řízení, a to v jazyce, jemuž žadatel rozumí nebo o němž se oprávněně předpokládá, že mu žadatel rozumí, a v případě zamítavého rozhodnutí právo na podání účinného opravného prostředku k soudu.
- (26) Aby byl zajištěn účinný přístup k řízení o posouzení žádosti, měli by úředníci, se kterými přijdou osoby žádající o mezinárodní ochranu nejdříve do styku, a zejména úředníci, kteří vykonávají dohled na pozemních nebo námořních hranicích nebo provádějí hraniční kontroly, dostat příslušné informace a nezbytné školení o způsobu uznávání žádostí o mezinárodní ochranu a zacházení s nimi, mimo jiné s náležitým ohledem na příslušné pokyny vypracované Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu. Měli by být schopni poskytnout státním příslušníkům třetích zemí nebo osobám bez státní příslušnosti, kteří se nacházejí na území, včetně na hranicích, v teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru členských států, a kteří chtějí podat žádost o mezinárodní ochranu, příslušné informace týkající se místa a způsobu podávání žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud se tyto osoby nacházejí v teritoriálních vodách členského státu, měly by být vyloděny na pevninu a jejich žádosti by měly být posouzeny v souladu s touto směrnicí.
- (27) Vzhledem k tomu, že státní příslušníci třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, kteří vyjádřili své přání požádat o mezinárodní ochranu, jsou žadateli o mezinárodní ochranu, měli by dodržovat povinnosti a požívat práva podle této směrnice a podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu⁽¹⁾. Za tímto účelem by členské státy měly co nejdříve učinit záznam o tom, že uvedené osoby jsou žadateli o mezinárodní ochranu.
- (28) Aby se usnadnil přístup k řízení o posouzení žádosti na hraničních přechodech a v detenčních zařízeních, měly by být zpřístupněny informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Tlumočení by mělo zajistit základní komunikaci, která je nezbytná pro to, aby příslušné orgány byly schopné porozumět, zda osoby chtějí požádat o mezinárodní ochranu.
- (29) Někteří žadatelé mohou potřebovat zvláštní procesní záruky mimo jiné vzhledem ke svému věku, pohlaví, sexuální orientaci, pohlavní identitě, postižení, závažným zdravotním problémům, mentálnímu poruše nebo následkům mučení, znásilnění nebo jiných vážných forem psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Členské státy by měly usilovat o to, aby žadatelé, kteří potřebují zvláštní procesní záruky, byli identifikováni dříve, než dojde k přijetí rozhodnutí v prvním stupni. Těmto žadatelům by měla být poskytnuta přiměřená

(1) Viz strana 96 v tomto čísle Úředního věstníku.

- podpora, včetně dostatku času, s cílem vytvořit nezbytné podmínky pro účinný přístup k řízení, které by jim umožňovaly splnit veškeré náležitosti žádosti o mezinárodní ochranu.
- (30) Pokud žadateli, který potřebuje zvláštní procesní záruky, nelze v rámci zrychleného řízení nebo řízení na hranicích poskytnout přiměřenou podporu, měl by být tento žadatel z těchto řízení vyňat. Zvláštní procesní záruky, které jsou takové povahy, že mohou zabránit použití zrychleného řízení nebo řízení na hranicích, by měly rovněž vést k poskytnutí dalších záruk žadateli v případech, kdy jeho podání opravného prostředku nemá automaticky odkladný účinek, aby za daných konkrétních okolností byla zajištěna účinnost opravného prostředku.
- (31) Opatření na vnitrostátní úrovni ke zjišťování a dokumentaci příznaků a známek mučení nebo jiných vážných forem fyzického či psychického násilí, včetně sexuálního násilí, v rámci řízení, na něž se vztahuje tato směrnice, mohou mimo jiné vycházet ze Zásad pro účinné vyšetřování a dokumentaci mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (Istanbulský protokol).
- (32) Aby byla lépe zajištěna rovnost mezi žadateli ženského a mužského pohlaví, měla by řízení o posouzení žádosti brát ohled na pohlaví žadatelů. Především by měly být osobní pohovory organizovány tak, aby mohli žadatelé ženského i mužského pohlaví hovořit o svých zkušenostech z minulosti v případech pronásledování z důvodu jejich pohlaví či pohlavní identity. Složitost nároků souvisejících s probelamtikou pohlaví či pohlavní identity by měla být řádně zohledněna v řízeních vycházejících z pojmu bezpečné třetí země, pojmu bezpečné země původu nebo pojmu následných žádostí.
- (33) Při provádění této směrnice by se členské státy měly v souladu s Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 řídit především zásadou nejlepšího zájmu dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, včetně prostředí, z kterého pochází.
- (34) Postupy pro posouzení potřebnosti mezinárodní ochrany by měly příslušným orgánům umožnit řádné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
- (35) Pokud členské státy během vyřizování žádosti provádějí osobní prohlídku žadatele, měla by tuto prohlídku provádět osoba stejného pohlaví. Tím by neměly být dotčeny prohlídky prováděné z bezpečnostních důvodů podle vnitrostátního práva.
- (36) Pokud žadatel podá následnou žádost bez předložení nových důkazů nebo důvodů, bylo by nepřiměřené stanovit členským státům povinnost provést nové posouzení v plném rozsahu. V těchto případech by členské státy měly mít možnost zamítnout žádost jako nepřijatelnou podle zásady *res iudicata*.
- (37) Pokud jde o zapojení pracovníků jiného orgánu, než je rozhodující orgán, do včasného provádění pohovorů o věcné stránce žádosti, měl by být pojem „včas“ posouzen v souvislosti se lhůtami stanovenými v článku 31.
- (38) Mnoho žádostí o mezinárodní ochranu je činěno na hranicích nebo v tranzitním prostoru členského státu ještě před rozhodnutím o vstupu žadatele. Členské státy by měly mít možnost upravit řízení o přípustnosti žádosti nebo řízení o posouzení věcné stránky žádosti, která za jasně stanovených podmínek umožní rozhodovat o těchto žádostech na těchto místech.
- (39) Při stanovení toho, zda v zemi původu žadatele panuje stav nejistoty, by členské státy měly zajistit, aby získávaly přesné a aktuální informace z příslušných zdrojů, jako jsou Evropský podpůrný úřad pro otázky azylu, Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rada Evropy a jiné významné mezinárodní organizace. Členské státy by měly zajistit, aby odložení dokončení řízení bylo uplatňováno v plném souladu s jejich závazky vyplývajícími ze směrnice 2011/95/EU a z článku 41 Listiny a aniž by byla dotčena účinnost a spravedlivost řízení uvedených v této směrnici.
- (40) Rozhodujícím faktorem pro posouzení odůvodněnosti žádosti o mezinárodní ochranu je míra bezpečnosti žadatele v zemi jeho původu. Pokud lze třetí zemi pokládat za bezpečnou zemi původu, měly by mít členské státy možnost označit ji za bezpečnou a vycházet z domněnky, že je pro daného žadatele bezpečná, pokud žadatel neprokáže opak.

- (41) Vzhledem k dosažené úrovni harmonizace při uznávání státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti za osoby požívající mezinárodní ochrany, by měla být stanovena společná kritéria pro označování třetích zemí za bezpečné země původu.
- (42) Označení třetí země jako bezpečné země původu pro účely této směrnice nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země. Hodnocení, z něhož toto označení vychází, může ze své podstaty vzít v úvahu pouze všeobecnou občanskou, právní a politickou situaci v dané zemi a to, zda jsou původci pronásledování, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v praxi postižitelní, jsou-li v této zemi shledáni odpovědnými. Proto je důležité, aby v případě, kdy žadatel prokáže, že v jeho konkrétní situaci existují oprávněné důvody nepokládat danou zemi za bezpečnou, nebylo označení této země jako bezpečné považováno v jeho případě za směrodatné.
- (43) Členské státy by měly všechny žádosti zhodnotit po věcné stránce, to jest posoudit, zda dotýčný žadatel může být uznán za osobu způsobilou pro mezinárodní ochranu podle směrnice 2011/95/EU, pokud tato směrnice nestanoví jinak, zejména v případech, kdy lze důvodně předpokládat, že posouzení provede nebo dostatečnou ochranu poskytne jiná země. Členské státy by zejména neměly mít povinnost hodnotit věcnou stránku žádosti o mezinárodní ochranu, pokud první země azylu přiznala žadateli postavení uprchlíka nebo mu poskytla jinou dostatečnou ochranu a žadatel bude touto zemí převzat zpět.
- (44) Členské státy by rovněž neměly mít povinnost hodnotit věcnou stránku žádosti o mezinárodní ochranu, pokud lze důvodně předpokládat, že žadatel s ohledem na dostatečnou vazbu k některé třetí zemi ve smyslu vnitrostátních právních předpisů může požádat o ochranu v této třetí zemi, a existují důvody se domnívat, že bude žadatel touto zemí převzat nebo zpětně převzat. Členské státy by takto měly postupovat pouze tehdy, pokud by v dané třetí zemi byl tento konkrétní žadatel v bezpečí. V zájmu zamezení dalšího pohybu žadatelů by měly být stanoveny společné zásady, na základě nichž členské státy pokládají nebo označují třetí země za bezpečné.
- (45) S ohledem na některé evropské třetí země s obzvláště vysokou úrovní dodržování lidských práv a ochrany uprchlíků by členské státy dále měly mít možnost neposuzovat žádosti o mezinárodní ochranu týkající se žadatelů, kteří vstoupili na jejich území z těchto evropských třetích zemí, nebo je neposuzovat v plném rozsahu.
- (46) Pokud členské státy posuzují bezpečnost země případ od případu nebo označí země jako bezpečné přijetím seznamu těchto zemí, měly by mimo jiné zohlednit pokyny a operační příručky a informace o zemích původu a činnosti, včetně metodiky Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu týkající se podávání zpráv obsahujících informace o zemi původu, uvedené v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 439/2010 ze dne 19. května 2010 o zřízení Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu⁽¹⁾, jakož i příslušných pokynů Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.
- (47) Aby se usnadnila pravidelná výměna informací o tom, jak jsou uplatňovány pojmy „bezpečná země původu“, „bezpečná třetí země“ a „bezpečná evropská třetí země“ v jednotlivých členských státech, jakož i pravidelný přezkum používání těchto pojmů členskými státy ze strany Komise, a připravila se další možná harmonizace v budoucnu, měly by členské státy oznámit Komisi ty třetí země, na které se tyto pojmy vztahují, nebo ji o nich pravidelně informovat. Komise by měla o výsledku tohoto přezkumu pravidelně informovat Evropský parlament.
- (48) Pro zajištění řádného používání pojmů bezpečné země na základě aktuálních informací by členské státy měly provádět pravidelné přezkumy situace v těchto zemích na základě řady zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, od Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, od Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací. Pokud členské státy získají informace o tom, že v zemi, kterou označily za bezpečnou, se situace v oblasti lidských práv významně změnila, měly by zajistit co nejrychlejší přezkum situace a případně přehodnotit označení této země jako bezpečné.
- (49) Pokud jde o odnětí postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, měly by členské státy zajistit, aby osoby požívající mezinárodní ochrany byly řádně informovány o možnosti opětovného posouzení jejich postavení a měly možnost předložit své stanovisko dříve, než orgány přijmou odůvodněné rozhodnutí o odejmutí jejich postavení.
- (50) Skutečnost, že proti rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, rozhodnutí o zamítnutí znovuotevření posuzování žádosti po jeho přerušení a rozhodnutí o odnětí postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany musí být k dispozici účinné opravné prostředky k soudu, odráží jednu ze základních zásad práva Unie.

(1) Úř. věst. L 132, 29.5.2010, s. 11.

- (51) V souladu s článkem 72 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouvy o fungování EU“) není touto směrnicí dotčen výkon odpovědnosti členských států za udržování veřejného pořádku a ochranu vnitřní bezpečnosti.
- (52) Zpracovávání osobních údajů prováděné členskými státy podle této směrnice se řídí směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů ⁽¹⁾.
- (53) Tato směrnice se nezabývá postupy mezi členskými státy upravenými nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států ⁽²⁾.
- (54) Tato směrnice by se měla vztahovat na žadatele, na které se vztahuje nařízení (EU) č. 604/2013, spolu s ustanoveními uvedeného nařízení a aniž by tím byla ustanovení uvedeného nařízení dotčena.
- (55) Provádění této směrnice by mělo být hodnoceno v pravidelných lhůtách.
- (56) Jelikož cíle této směrnice, totiž stanovení společných řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej z důvodu rozsahu a účinků této směrnice může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné pro dosažení tohoto cíle.
- (57) V souladu se Společným politickým prohlášením členských států a Komise o informativních dokumentech ze dne 28. září 2011 ⁽³⁾ se členské státy zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.
- (58) V souladu s články 1 a 2 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, a aniž by byl dotčen článek 4 tohoto protokolu, se Spojené království a Irsko neúčastní přijímání této směrnice, a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (59) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a ke Smlouvě o fungování EU, se Dánsko nepodílí na přijímání této směrnice, a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (60) Tato směrnice respektuje základní práva a ctí zásady uznané v Listině. Cílem této směrnice je zejména zajistit plné respektování lidské důstojnosti a podpořit uplatňování článků 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 a 47 Listiny a v souladu s tím musí být prováděna.
- (61) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by měla být omezena na ustanovení, která v porovnání se směrnicí 2005/85/ES představují podstatnou změnu. Povinnost provést ve vnitrostátním právu nezměněná ustanovení totiž vyplývá z uvedené směrnice.
- (62) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice 2005/85/ES uvedených v příloze II části B ve vnitrostátním právu,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Účel

Účelem této směrnice je stanovit společná řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

Článek 2

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) „Ženevskou úmluvou“ Úmluva o právním postavení uprchlíků ze dne 28. července 1951 ve znění Newyorského protokolu ze dne 31. ledna 1967;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Viz strana 31 v tomto čísle Úředního věstníku.

⁽³⁾ Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.

- b) „žádostí o mezinárodní ochranu“ nebo „žádostí“ žádost o ochranu členským státem učiněná státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti, u níž lze předpokládat, že žadatel usiluje o získání postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany, a ve které nežádá výslovně o jinou formu ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice 2011/95/EU a o níž lze požádat samostatně;
- c) „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto;
- d) „žadatelem, který potřebuje zvláštní procesní záruky“ žadatel, u něž je možnost požívat práv a plnit povinnosti podle této směrnice vzhledem k jeho situaci omezena;
- e) „pravomocným rozhodnutím“ rozhodnutí, zda je státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti přiznáno postavení uprchlíka nebo doplňková ochrana na základě směrnice 2011/95/EU a které již nepodléhá opravnému prostředku podle kapitoly V této směrnice bez ohledu na to, zda takový opravný prostředek vede k tomu, že žadateli může být až do rozhodnutí o opravném prostředku dovoleno setrvat v dotyčném členském státě;
- f) „rozhodujícím orgánem“ kvazisoudní nebo správní orgán členského státu příslušný k posuzování žádostí o mezinárodní ochranu a příslušný k přijímání rozhodnutí v prvním stupni v těchto případech;
- g) „uprchlíkem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která splňuje požadavky čl. 2 písm. d) směrnice 2011/95/EU;
- h) „osobou, která má nárok na doplňkovou ochranu“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, která splňuje požadavky čl. 2 písm. f) směrnice 2011/95/EU;
- i) „mezinárodní ochranou“ postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany ve smyslu písmen j) a k);
- j) „postavením uprchlíka“ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za uprchlíka;
- k) „statusem doplňkové ochrany“ uznání státního příslušníka třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti členským státem za osobu, která má nárok na doplňkovou ochranu;
- l) „nezletilou osobou“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti mladší osmnácti let;
- m) „nezletilou osobou bez doprovodu“ nezletilá osoba ve smyslu čl. 2 písm. l) směrnice 2011/95/EU;
- n) „zástupcem“ osoba nebo organizace jmenovaná příslušnými orgány, jež má za úkol pomáhat nezletilé osobě bez doprovodu a zastupovat ji v řízeních stanovených touto směrnicí tak, aby byl zajištěn nejlepší zájem dítěte a aby mohla v případě potřeby za nezletilou osobu činit právní úkony. Pokud je zástupcem této osoby jmenována organizace, určí osobu zodpovědnou za plnění povinností zástupce vůči nezletilé osobě bez doprovodu v souladu s touto směrnicí;
- o) „odnětím mezinárodní ochrany“ rozhodnutí příslušného orgánu odejmout, ukončit platnost nebo zamítnout prodloužení platnosti postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany podle směrnice 2011/95/EU;
- p) „setrváním v členském státě“ setrvání na území členského státu, včetně na jeho hranicích nebo v tranzitním prostoru, ve kterém byla žádost o mezinárodní ochranu podána nebo se posuzuje;
- q) „následnou žádostí“ další žádost o mezinárodní ochranu, která byla učiněna po přijetí pravomocného rozhodnutí o předchozí žádosti, včetně případů, kdy žadatel vzal svou žádost výslovně zpět, a případů, kdy rozhodující orgán po konkludentním zpětvzetí odmítl žádost podle čl. 28 odst. 1.

Článek 3

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na všechny žádosti o mezinárodní ochranu podané na území členského státu, včetně na jeho hranicích, v jeho teritoriálních vodách nebo tranzitním prostoru, a na odnětí mezinárodní ochrany.

2. Tato směrnice se nevztahuje na žádosti o diplomatický nebo územní azyl podané u zastupitelských úřadů členských států.

3. Členské státy mohou rozhodnout, že se tato směrnice použije při rozhodování o žádostech o jakýkoliv druh ochrany, jež nespadá do oblasti působnosti směrnice 2011/95/EU.

Článek 4

Odpovědné orgány

1. Členské státy určí pro všechna řízení rozhodující orgán příslušný k přiměřenému posuzování žádostí podle této směrnice. Členské státy zajistí, aby měl tento orgán pro plnění svých úkolů podle této směrnice k dispozici přiměřené prostředky, jakož i pracovníky s odpovídající kvalifikací.

2. Členské státy mohou stanovit, že pro následující činnosti je příslušný jiný orgán, než který je uveden v odstavci 1:

- a) zpracování žádostí podle nařízení (EU) č. 604/2013 a
- b) udělení nebo zamítnutí povolení ke vstupu v rámci řízení podle článku 43 za podmínek v něm stanovených a na základě odůvodněného stanoviska rozhodujícího orgánu.

3. Členské státy zajistí, aby pracovníci rozhodujícího orgánu uvedení v odstavci 1 byli řádně vyškoleni. Za tímto účelem členské státy poskytnou příslušná školení, jejichž součástí jsou prvky uvedené v čl. 6 odst. 4 písm. a) až e) nařízení (EU) č. 439/2010. Členské státy také zohlední příslušná školení stanovená a vypracovaná Evropským podpůrným úřadem pro otázky azylu. Osoby, jež provádějí s žadateli pohovor podle této směrnice, musejí mít obecné znalosti o problémech, které by mohly nepříznivě ovlivnit schopnost žadatele absolvovat pohovor, jako jsou známky toho, že žadatel mohl být v minulosti mučen.

4. Členské státy zajistí, aby v případě určení orgánu podle odstavce 2 měli pracovníci tohoto orgánu patřičné znalosti nebo aby jim bylo poskytnuto potřebné školení, které jim umožní plnit své povinnosti při provádění této směrnice.

5. Žádostmi o mezinárodní ochranu podanými v členském státě u orgánů jiného členského státu provádějících v tomto státě hraniční nebo imigrační kontroly se zabývá členský stát, na jehož území byla žádost učiněna.

Článek 5

Příznivější ustanovení

Členské státy mohou zavést nebo ponechat v platnosti příznivější normy pro řízení pro přiznávání a odnímání mezinárodní ochrany, jsou-li tyto normy slučitelné s touto směrnicí.

KAPITOLA II

ZÁKLADNÍ ZÁSADY A ZÁRUKY

Článek 6

Přístup k řízení

1. Učiní-li určitá osoba žádost o mezinárodní ochranu u orgánu, který je podle vnitrostátního práva příslušný k registraci této žádosti, provede se tato registrace do třech pracovních dnů od učinění žádosti.

Pokud je žádost o mezinárodní ochranu učiněna u jiných orgánů, u nichž je pravděpodobné, že budou takové žádosti dostávat, ale nejsou podle vnitrostátního práva příslušné k jejich registraci, členské státy zajistí, aby byla registrace provedena do šesti pracovních dnů od učinění žádosti.

Členské státy zajistí, aby těmto jiným orgánům, u nichž je pravděpodobné, že budou žádosti o mezinárodní ochranu dostávat, jako jsou policejní orgány, pohraniční stráž, imigrační orgány a pracovníci detenčních zařízení, byly poskytnuty příslušné informace a aby jejich pracovníkům byla poskytnuta úroveň školení nezbytná pro plnění jejich úkolů a povinností a pokyny pro poskytování informací žadatelům ohledně místa a způsobu podávání žádostí o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy zajistí, aby osoba, která učinila žádost o mezinárodní ochranu, měla příležitost podat žádost co možná nejdříve. Pokud žadatel této příležitosti nevyužije, může členský stát odpovídajícím způsobem použít článek 28 této směrnice.

3. Aniž je dotčen odstavec 2, mohou členské státy požadovat, aby se žádosti o mezinárodní ochranu podávaly osobně nebo na určitém místě.

4. Bez ohledu na odstavec 3 se považuje žádost o mezinárodní ochranu za podanou, jakmile ji příslušné orgány dotyčného členského státu obdrží od žadatele nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právo, jakmile o ní obdrží úřední zápis.

5. Pokud v důsledku žádostí o mezinárodní ochranu učiněných současně velkým počtem státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti je v praxi velice obtížné dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 1, mohou členské státy stanovit, že lze tuto lhůtu prodloužit na 10 pracovních dní.

Článek 7

Žádosti učiněné jménem závislých nebo nezletilých osob

1. Členské státy zajistí, aby každá zletilá osoba způsobila k právním úkonům měla právo učinit svým jménem žádost o mezinárodní ochranu.

2. Členské státy mohou stanovit, že žadatel může učinit žádost jménem osob, které jsou na něm závislé. V těchto případech členské státy zajistí, aby závislé zletilé osoby souhlasily s podáním žádosti jejich jménem, a pokud souhlas neudělí, aby mohly učinit žádost svým jménem.

Souhlas se vyžaduje v době podání žádosti nebo nejpozději při osobním pohovoru se závislou zletilou osobou. Před vyžádáním souhlasu je každá závislá zletilá osoba soukromě informována o příslušných procesních důsledcích skutečností, že žádost bude podána jejím jménem, a o jejím právu podat samostatnou žádost o mezinárodní ochranu.

3. Členské státy zajistí, aby nezletilá osoba měla právo učinit žádost o mezinárodní ochranu buď vlastním jménem, pokud je způsobilá k právním úkonům v rámci řízení v souladu s vnitrostátním právem dotčeného členského státu, nebo prostřednictvím svých rodičů či jiných zletilých rodinných příslušníků či zletilé osoby, která za ni nese zodpovědnost ze zákona nebo podle vnitrostátních zvyklostí dotčeného členského státu, nebo prostřednictvím zástupce.

4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány uvedené v článku 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí⁽¹⁾ měly právo podat žádost o mezinárodní ochranu jménem nezletilé osoby bez doprovodu, pokud se tyto orgány na základě individuálního posouzení její osobní situace domnívají, že nezletilá osoba potřebuje ochranu podle směrnice 2011/95/EU.

5. Členské státy mohou ve svých vnitrostátních právních předpisech stanovit, že:

- a) nezletilá osoba může podat žádost vlastním jménem;
- b) žádost nezletilé osoby bez doprovodu musí být podána zástupcem podle čl. 25 odst. 1 písm. a);
- c) se podání žádosti o mezinárodní ochranu považuje zároveň za podání žádosti o mezinárodní ochranu pro všechny nesezdané nezletilé osoby.

Článek 8

Informování a poradenství v detenčních zařízeních a na hraničních přechodech

1. Existují-li údaje o tom, že státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti nacházející se v detenčních zařízeních nebo na hraničních přechodech na vnějších hranicích, včetně tranzitního prostoru, chtějí učinit žádost o mezinárodní ochranu, členské státy jim poskytnou informace k tomu nezbytné. V těchto detenčních zařízeních a na hraničních přechodech zajistí členské státy tlumočení nezbytné pro usnadnění přístupu k azylovému řízení.

2. Členské státy zajistí, aby organizace a osoby poskytující poradenské služby žadatelům měly účinný přístup k žadatelům na hraničních přechodech na vnějších hranicích, včetně tranzitního prostoru. Členské státy mohou stanovit pravidla pro přítomnost takových organizací a osob na těchto hraničních přechodech a zejména stanovit, že přístup je podmíněn dohodou s příslušnými orgány členských států. Tento přístup může být omezen pouze v případě, že je podle vnitrostátního práva jeho omezení objektivně nezbytné z důvodu bezpečnosti, veřejného pořádku nebo administrativního řízení daného hraničního přechodu, pokud tím tento přístup není omezen příliš nebo znemožněn.

Článek 9

Právo setrvat v členském státě až do posouzení žádosti

1. Žadatelé mohou v členském státě setrvat výlučně za účelem řízení do doby, než rozhodující orgán vydá rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. Toto právo setrvat nezakládá nárok na povolení k pobytu.

2. Členské státy mohou učinit výjimku pouze tehdy, pokud osoba učiní následnou žádost podle čl. 41 nebo pokud osobu předají, případně vydají, na základě závazků podle evropského zatýkacího rozkazu⁽²⁾ či z jiných důvodů jinému členskému státu nebo třetí zemi či mezinárodnímu trestnímu soudu či tribunálu.

3. Členský stát může vydat žadatele třetí zemi podle odstavce 2, pouze pokud příslušné orgány prověřily, že rozhodnutím o vydání nedojde k přímému nebo nepřímému navrácení v rozporu se závazky členského státu, které má podle mezinárodního práva nebo práva Unie.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 98.

⁽²⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1).

Článek 10

Požadavky na posuzování žádostí

1. Členské státy zajistí, aby žádosti o mezinárodní ochranu nebyly zamítnuty nebo vyloučeny z posuzování pouze proto, že nebyly podány co nejdříve.

2. Při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu rozhodující orgán nejprve určí, zda žadatelé splňují podmínky pro uznání za uprchlíka, a pokud tomu tak není, zda mají nárok na doplňkovou ochranu.

3. Členské státy zajistí, aby rozhodující orgán rozhodl o žádostech o mezinárodní ochranu po přiměřeném posouzení. Za tímto účelem členské státy zajistí, aby:

- a) byly žádosti posuzovány jednotlivě, objektivně a nestranně a aby o nich bylo stejným způsobem rozhodováno;
- b) byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a od příslušných mezinárodních organizací pro lidská práva, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů a případně v zemích jejich průjezdu, a aby tyto informace měli k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádostí a rozhodování o nich;
- c) pracovníci, kteří žádosti posuzují a rozhodují o nich, měli patřičné znalosti příslušných norem v oblasti azylového a uprchlického práva;
- d) pracovníci, kteří posuzují žádosti a rozhodují o nich, měli v případě potřeby možnost konzultovat s odborníky konkrétní záležitosti, jako například otázky týkající se zdraví, kultury, náboženství, dětí nebo pohlavní identity.

4. Orgány uvedené v kapitole V mají prostřednictvím rozhodujícího orgánu nebo žadatele či jiným způsobem přístup k obecným informacím uvedeným v odst. 3 písm. b), které jsou nezbytné pro plnění jejich úkolů.

5. Členské státy stanoví pravidla pro překlad dokumentů nezbytných pro posuzování žádostí.

Článek 11

Požadavky na rozhodnutí rozhodujícího orgánu

1. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí o žádostech o mezinárodní ochranu byla vydávána písemně.

2. Členské státy rovněž zajistí, aby v případě zamítnutí žádosti, pokud jde o postavení uprchlíka nebo status doplňkové ochrany, bylo rozhodnutí po skutkové a právní stránce odůvodněno a aby byla písemně poskytnuta informace o opravných prostředcích proti zamítavému rozhodnutí.

Členské státy nemusí písemně informovat o opravných prostředcích proti zanítavému rozhodnutí, pokud byl žadatel v souvislosti s tímto rozhodnutím o této věci informován již dříve písemně nebo elektronickými prostředky, k nimž má přístup.

3. Pro účely čl. 7 odst. 2 mohou členské státy vydat jedno rozhodnutí, které se týká všech závislých osob, zakládá-li se žádost na stejných důvodech, pokud tím nevyjde najevo konkrétní situace žadatele, čímž by mohly být ohroženy jeho zájmy, zejména v případech souvisejících s pronásledováním z důvodu pohlaví, sexuální orientace, pohlavní identity nebo věku. V těchto případech se dotyčné osobě vydá samostatné rozhodnutí.

Článek 12

Záruky pro žadatele

1. S ohledem na řízení stanovená v kapitole III členské státy zajistí, aby se na všechny žadatele vztahovaly tyto záruky:

- a) žadatelé jsou informováni v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, o průběhu řízení a o svých právech a povinnostech během řízení a možných důsledcích, pokud tyto povinnosti nesplní a nebudou s orgány spolupracovat. Jsou informováni o časovém rámci, o možnostech, jak splnit povinnost předložit údaje podle článku 4 směrnice 2011/95/EU, jakož i o důsledcích výslovného nebo konkludentního zpětvzetí žádosti. Tyto informace musí být poskytnuty včas, aby žadatelé mohli vykonávat práva zaručená touto směrnicí a plnit povinnosti stanovené v článku 13;
- b) žadatelům je k dispozici tlumočník, kdykoli je to nutné, aby mohli příslušným orgánům předložit svůj případ. Členské státy musí poskytnout služby tlumočnicka alespoň tehdy, pokud má být s žadatelem proveden pohovor, jak je uvedeno v člancích 14 až 17 a článku 34, a nelze-li bez těchto služeb zajistit přiměřenou komunikaci. V tomto případě a v ostatních případech, kdy příslušné orgány žadatele předvolají, musí být služby tlumočnicka hrazeny z veřejných prostředků;

c) žadatelům nesmí být odepřena možnost komunikovat s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nebo jinou organizací poskytující právní poradenské nebo jiné poradenské služby žadatelům v souladu s vnitrostátním právem dotyčného členského státu;

- d) žadatelé, případně jejich právní poradci nebo jiní poradci podle čl. 23 odst. 1, musí mít přístup k informacím podle čl. 10 odst. 3 písm. b) a k informacím poskytnutým odborníky podle čl. 10 odst. 3 písm. d), pokud rozhodující orgán zohlednil takové informace při rozhodování o jejich žádosti;
- e) žadatelům je rozhodnutí rozhodujícího orgánu o jejich žádosti oznámeno v přiměřené době. Zastupuje-li žadatele právní poradce nebo jiný poradce, mohou členské státy vyrozumět o rozhodnutí místo žadatele tohoto právního poradce nebo jiného poradce;
- f) žadatelé jsou informováni o výsledku rozhodnutí rozhodujícího orgánu v jazyce, jemuž rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, nezastupuje-li je nebo nepomáhá-li jim právní poradce nebo jiný poradce. Poskytnuté informace zahrnují informace o opravných prostředcích proti zamítavému rozhodnutí v souladu s čl. 11 odst. 2.

2. S ohledem na postupy stanovené v kapitole V členské státy zajistí, aby se na všechny žadatele vztahovaly záruky, které jsou rovnocenné zárukám uvedeným v odst. 1 písm. b), c), d) a e).

Článek 13

Povinnosti žadatelů

1. Členské státy stanoví pro žadatele povinnost spolupracovat s příslušnými orgány při zjišťování jejich totožnosti a jiných údajů podle 4 odst. 2 směrnice 2011/95/EU. Členské státy mohou pro žadatele stanovit další povinnosti spolupracovat s příslušnými orgány, je-li to nezbytné pro zpracování žádosti.
2. Členské státy mohou zejména stanovit, že:
- a) žadatelé jsou povinni se neprodleně nebo ve stanovené době hlásit u příslušných orgánů nebo se k nim dostavit osobně;
- b) žadatelé musejí předat doklady, které vlastní a které jsou důležité pro posouzení žádosti, například své cestovní doklady;
- c) žadatelé musejí informovat příslušné orgány co nejdříve o místě svého současného pobytu nebo adrese a o změně tohoto místa nebo adresy. Členské státy mohou stanovit, že žadatel musí přijímat jakákoli sdělení na jím posledně uvedeném místě pobytu nebo adrese;

- d) příslušné orgány mohou provést osobní prohlídku žadatele a prohlídku věcí, které má u sebe. Aniž je dotčena jakákoli prohlídka prováděná z bezpečnostních důvodů, provádí osobní prohlídku žadatele podle této směrnice osoba stejného pohlaví zcela v souladu se zásadami lidské důstojnosti a fyzické a duševní integrity;
- e) příslušné orgány mohou pořídit fotografii žadatele a
- f) příslušné orgány mohou zaznamenávat ústní výpovědi žadatele, pokud o tom byl předem informován.

Článek 14

Osobní pohovor

1. Dříve než rozhodující orgán vydá rozhodnutí, poskytne se žadateli příležitost k osobnímu pohovoru o jeho žádosti o mezinárodní ochranu s osobou, která je podle vnitrostátního práva k vedení takového pohovoru příslušná. Osobní pohovory o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu vždy provádí pracovník rozhodujícího orgánu. Tímto pododstavcem není dotčen čl. 42 odst. 2 písm. b).

Pokud jsou žádosti o mezinárodní ochranu současně podány velkým počtem státních příslušníků třetích zemí nebo osob bez státní příslušnosti, takže je prakticky nemožné, aby rozhodující orgán provedl pohovor o věcné stránce každé žádosti včas, mohou členské státy stanovit, že se do provedení těchto pohovorů dočasně zapojí pracovníci jiného orgánu. V takových případech obdrží pracovníci tohoto jiného orgánu předem příslušné školení, jehož součástí budou prvky uvedené v čl. 6 odst. 4 písm. a) až e) nařízení (EU) č. 439/2010. Osoby, jež provádějí s žadateli pohovor podle této směrnice, rovněž musejí mít obecné znalosti o problémech, které by mohly nepříznivě ovlivnit schopnost žadatele absolvovat pohovor, jako jsou známky toho, že žadatel mohl být v minulosti mučen.

Pokud žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu jménem osob, které jsou na něm závislé, musí být každé závislé zletilé osobě dána příležitost k osobnímu pohovoru.

Členské státy mohou ve vnitrostátních právních předpisech stanovit případy, kdy se příležitost k osobnímu pohovoru poskytuje nezletilým osobám.

2. Osobní pohovor o věcné stránce žádosti nemusí být proveden, pokud:

- a) rozhodující orgán může na základě dostupných důkazů vydat kladné rozhodnutí o přiznání postavení uprchlíka nebo
- b) se rozhodující orgán domnívá, že žadatel není vzhledem k přetrvávající situaci, na niž nemá vliv, k pohovoru způsobilý nebo jej nemůže absolvovat. V případě pochybností rozhodující orgán konzultuje odborného lékaře, aby zjistil, zda je stav, pro nějž žadatel není k pohovoru způsobilý nebo jej nemůže absolvovat, dočasný či trvalý povahy.

Pokud se osobní pohovor neuskuteční podle písmene b) nebo případně se závislou osobou, přijmou se přiměřená opatření pro to, aby žadatel nebo závislá osoba mohli předložit další údaje.

3. Neprovedení osobního pohovoru podle tohoto článku nebrání rozhodujícímu orgánu, aby o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodl.

4. Neprovedení osobního pohovoru podle odst. 2 písm. b) nesmí rozhodnutí rozhodujícího orgánu nepříznivě ovlivnit.

5. Bez ohledu na čl. 28 odst. 1 mohou členské státy při rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vzít v úvahu skutečnost, že se žadatel bez vážných důvodů nedostavil k osobnímu pohovoru.

Článek 15

Požadavky na osobní pohovor

1. Osobní pohovor se zpravidla uskutečňuje bez přítomnosti rodinných příslušníků, ledaže rozhodující orgán považuje jejich přítomnost za nezbytnou pro přiměřené posouzení.

2. Osobní pohovor se uskutečňuje za podmínek, které zajistí odpovídající důvěrnost.

3. Členské státy přijmou vhodná opatření pro zajištění toho, aby se osobní pohovory uskutečňovaly za podmínek umožňujících žadatelům předložit v úplnosti důvody své žádosti. Za tímto účelem členské státy:

- a) zajistí, aby osoba, která pohovor vede, byla schopná zohlednit osobní a obecné okolnosti žádosti, včetně kulturního původu, pohlaví, sexuální orientace, pohlavní identity žadatele nebo jeho zranitelnosti;

- b) pokud je to možné, zajistí, aby pohovor s žadatelem vedla osoba stejného pohlaví, pokud o to žadatel požádá, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti;

- c) vyberou tlumočníka, který je schopen zajistit přiměřenou komunikaci mezi žadatelem a osobou, která pohovor vede. Komunikace musí probíhat v jazyce, který žadatel upřednostňuje, pokud neexistuje jiný jazyk, jemuž žadatel rozumí a je v něm schopen jasně komunikovat. Pokud je to možné, členské státy na žádost žadatele zajistí tlumočníka stejného pohlaví, ledaže má rozhodující orgán důvod se domnívat, že tato žádost je založena na důvodech, které nesouvisí s obtížemi žadatele při předkládání důvodů žádosti ve své úplnosti;

- d) zajistí, aby osoba, jež vede pohovor o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu, nebyla oblečena do vojenské ani policejní uniformy;

- e) zajistí, aby pohovory s nezletilými osobami byly vedeny způsobem, který je přiměřený potřebám dítěte.

4. Členské státy mohou stanovit pravidla pro přítomnost třetích osob při osobním pohovoru.

Článek 16

Obsah osobního pohovoru

Při osobním pohovoru o věcné stránce žádosti o mezinárodní ochranu rozhodující orgán zajistí, aby měl žadatel dostatečnou příležitost k tomu, aby mohl předložit všechny náležitosti potřebné k doložení žádosti podle článku 4 směrnice 2011/95/EU. Jedná se rovněž o příležitost k podání vysvětlení ohledně náležitostí, které mohou chybět, nebo jakýchkoli nesrovnalostí či rozporů v prohlášeních žadatele.

Článek 17

Zpráva z osobních pohovorů a jejich záznam

1. Členské státy zajistí, aby byla z každého osobního pohovoru vyhotovena podrobná věcná zpráva obsahující všechny skutkové prvky, nebo byl vyhotoven jeho přepis.

2. Členské státy mohou stanovit, že z osobního pohovoru bude pořízen zvukový nebo audiovizuální záznam. V případě, že je pořízován takový záznam z pohovoru, členské státy zajistí, aby byl záznam nebo jeho přepis k dispozici ve spisu žadatele.

3. Členské státy zajistí, aby měl žadatel na konci osobního pohovoru či ve stanovené lhůtě před tím, než rozhodující orgán přijme rozhodnutí, příležitost vyjádřit své připomínky nebo podat ústní nebo písemné vysvětlení jakémukoli nesprávnému překladu nebo zkrácení obsaženému ve zprávě nebo v přepisu pohovoru. Za tím účelem členské státy zajistí, aby byl žadatel o obsahu zprávy nebo o skutkových prvcích přepisu plně informován, pokud to bude nutné, za pomoci tlumočnicka. Členské státy poté žadatele požádají, aby potvrdil, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru.

Pokud je osobní pohovor zaznamenán v souladu s odstavcem 2 a tento záznam je přípustný jako důkaz v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V, nemusí členské státy žadatele požádat, aby potvrdil, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru. Aniž je dotčen článek 16, v případech, kdy členské státy stanoví, že se pořizuje přepis i záznam osobního pohovoru, nemusí umožnit žadatelům, aby vyjádřil své připomínky nebo podal vysvětlení k přepisu pohovoru.

4. Pokud žadatel odmítne potvrdit, že obsah zprávy nebo přepisu pohovoru věrně odráží obsah pohovoru, uvedou se důvody tohoto odmítnutí ve spisu žadatele.

Toto odmítnutí nebrání rozhodujícímu orgánu, aby o jeho žádosti rozhodl.

5. Dokud rozhodující orgán nepřijme rozhodnutí, musí mít žadatelé a jejich právní zástupci nebo jiní poradci podle článku 23 přístup ke zprávě nebo přepisu, případně záznamu.

Pokud členské státy stanoví, že se pořizuje jak přepis, tak i záznam osobního pohovoru, nemusí umožnit přístup k záznamu v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. V takových případech umožní přístup k záznamu v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V.

Aniž je dotčen odstavec 3 tohoto článku, v případech, kdy je žádost posuzována podle čl. 31 odst. 8, mohou členské státy stanovit, že přístup ke zprávě nebo přepisu, popřípadě k záznamu se povolí v okamžiku přijetí rozhodnutí.

Článek 18

Lékařská prohlídka

1. Členské státy stanoví, že má být se souhlasem žadatele provedena jeho lékařská prohlídka ohledně známek, které by

mohly vycházet z pronásledování nebo vážné újmy v minulosti, pokud to rozhodující orgán považuje za vhodné pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle článku 4 směrnice 2011/95/EU. Alternativně mohou členské státy stanovit, že takovou lékařskou prohlídku si zajistí žadatel.

Lékařské prohlídky podle prvního pododstavce provedou kvalifikovaní zdravotníci a jejich výsledky se co nejdříve předloží rozhodujícímu orgánu. Členské státy mohou určit zdravotníky, kteří mohou tyto lékařské prohlídky provádět. Odmítnutí lékařské prohlídky ze strany žadatele nebrání rozhodujícímu orgánu, aby přijal rozhodnutí ohledně žádosti o mezinárodní ochranu.

Lékařské prohlídky prováděné v souladu s tímto odstavcem se hrají z veřejných prostředků.

2. Není-li provedena lékařská prohlídka podle odstavce 1, členské státy informují žadatele, že si mohou z vlastní iniciativy a na vlastní náklady zajistit lékařskou prohlídku ohledně známek, které by mohly vycházet z pronásledování nebo vážné újmy v minulosti.

3. Výsledky lékařských prohlídek uvedených v odstavcích 1 a 2 společně s ostatními aspekty žádosti vyhodnotí rozhodující orgán.

Článek 19

Bezplatné poskytnutí právních a procesních informací v rámci řízení v prvním stupni

1. V průběhu řízení v prvním stupni podle kapitoly III členské státy zajistí, aby se žadatelům na žádost bezplatně poskytovaly právní a procesní informace, což zahrnuje alespoň poskytnutí informací o řízení použitelném na konkrétní situaci žadatele. V případě zamítavého rozhodnutí o žádosti v prvním stupni členské státy rovněž poskytnou žadatelům na jejich žádost informace, spolu s informacemi poskytnutými podle čl. 11 odst. 2 a čl. 12 odst. 1 písm. f), odůvodňující toto rozhodnutí a vysvětlující, jakým způsobem jej lze napadnout.

2. Právní a procesní informace se poskytují bezplatně za podmínek stanovených v článku 21.

Článek 20

Bezplatná právní pomoc a zastoupení v řízení o opravném prostředku

1. Členské státy zajistí, aby v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V byla na žádost poskytnuta bezplatná právní pomoc a zastoupení. Tato bezplatná právní pomoc nebo zastoupení musí zahrnovat alespoň vypracování požadovaných procesních dokumentů a účast na jednání před soudem prvního stupně jménem žadatele.

2. Členské státy mohou také stanovit bezplatnou právní pomoc nebo zastoupení v řízení v prvním stupni podle kapitoly III. V takových případech se nepoužije článek 19.

3. Členské státy mohou stanovit, že se bezplatná právní pomoc a zastoupení neposkytnou, pokud podle názoru soudu nebo jiného příslušného orgánu nemá opravný prostředek podaný žadatelem reálnou vyhlídku na úspěch.

Pokud rozhodnutí neposkytnout bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle tohoto odstavce přijme jiný orgán než soud, členské státy zajistí, že žadatel má právo podat proti tomuto rozhodnutí účinný opravný prostředek k soudu.

Při uplatňování tohoto odstavce členské státy zajistí, aby právní pomoc a zastoupení nebyly svévolně omezovány a aby nebyl omezován účinný přístup žadatele ke spravedlnosti.

4. Bezplatná právní pomoc a zastoupení se poskytují za podmínek stanovených v článku 21.

Článek 21

Podmínky pro bezplatné poskytnutí právních a procesních informací a pro bezplatné poskytnutí právní pomoci a zastoupení

1. Členské státy mohou stanovit, že právní a procesní informace podle článku 19 poskytují bezplatně nevládní organizace nebo odborníci z orgánů podléhajících vládě či ze specializovaných státních úřadů.

Bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle článku 20 poskytují tyto osoby v souladu s tím, co je podle vnitrostátních právních předpisů přípustné nebo povolené.

2. Členské státy mohou stanovit, že právní a procesní informace uvedené v článku 19 a právní pomoc a zastoupení uvedené v článku 20 se bezplatně poskytnou:

a) pouze osobám, které nemají dostatečné finanční prostředky nebo

b) pouze prostřednictvím služeb poskytovaných právními poradci nebo jinými poradci, kteří jsou vnitrostátním právem výslovně určeni k tomu, aby žadatelům pomáhali nebo je zastupovali.

Členské státy mohou stanovit, že bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle článku 20 poskytnou pouze v řízení o opravném prostředku podle kapitoly V u soudu prvního stupně a nikoli pro následné opravné prostředky podle vnitrostátního práva, včetně nového projednání nebo jiného přezkumu v rámci opravných prostředků.

Členské státy mohou rovněž stanovit, že bezplatná právní pomoc a zastoupení podle článku 20 se neposkytuje žadatelům, kteří se v souladu s čl. 41 odst. 2 písm. c) již nenacházejí na jejich území.

3. Členské státy mohou stanovit pravidla pro podávání a vyřizování žádostí o bezplatné poskytnutí právní a procesní informace podle článku 19 a o bezplatnou právní pomoc a zastoupení podle článku 20.

4. Členské státy mohou rovněž stanovit:

a) pro bezplatné poskytování právních a procesních informací podle článku 19 a poskytování bezplatné právní pomoci a zastoupení podle článku 20 peněžní nebo časová omezení, pokud tato omezení svévolně neomezují přístup k poskytnutí právních a procesních informací a právní pomoci a zastoupení;

b) že ohledně poplatků a jiných nákladů nebude žadatelům poskytnuto příznivější zacházení, než je zacházení obecně poskytované v záležitostech týkajících se právní pomoci vlastním státním příslušníkům.

5. Členské státy mohou požadovat, aby jim žadatel zcela nebo částečně uhradil vynaložené náklady, pokud se jeho finanční situace značně zlepšil nebo pokud bylo rozhodnutí o těchto nákladech přijato na základě nepravdivých informací, které žadatel předložil.

Článek 22

Právo na právní pomoc a zastoupení ve všech fázích řízení

1. Žadatelé dostanou příležitost, aby se na své náklady mohli v záležitostech týkajících se jejich žádostí o mezinárodní ochranu ve všech fázích řízení, včetně po vydání zamítavého rozhodnutí, účinně radit s právním poradcem nebo jiným poradcem, který je k této činnosti oprávněn podle vnitrostátního práva.

2. Členské státy mohou povolit, aby právní pomoc nebo zastoupení v řízeních podle kapitoly III a kapitoly V poskytovaly žadatelům nevládní organizace v souladu s vnitrostátním právem.

Článek 23

Rozsah právní pomoci a zastoupení

1. Členské státy zajistí, aby právní zástupce nebo jiný poradce, který je k této činnosti oprávněn podle vnitrostátního práva a který v souladu s vnitrostátním právem žadateli o mezinárodní ochranu pomáhá nebo ho zastupuje, měl přístup k informacím uvedeným ve spisu žadatele, na základě kterých je nebo bude rozhodnuto.

Členské státy mohou učinit výjimku, pokud by vyzrazení informací nebo zdrojů ohrozilo bezpečnost státu, bezpečnost organizací nebo osob poskytujících informace nebo bezpečnost osob, jichž se informace týkají, nebo pokud by byly ohroženy zájmy šetření v souvislosti s posuzováním žádosti o mezinárodní ochranu příslušnými orgány členských států nebo mezinárodní vztahy členských států. V těchto případech členské státy:

- a) zpřístupní takové informace nebo zdroje orgánům uvedeným v kapitole V a
- b) stanoví ve vnitrostátním právu postupy, které zaručí dodržování práva žadatele na obhajobu.

Pokud jde o písmeno b), mohou členské státy zejména povolit přístup k informacím nebo zdrojům právnímu zástupci nebo poradci, který podstoupil bezpečnostní prověrku, pokud jsou informace podstatné pro posouzení žádosti nebo pro přijetí rozhodnutí o odnětí mezinárodní ochrany.

2. Členské státy zajistí, aby právní poradce nebo jiný poradce, který žadateli pomáhá nebo ho zastupuje, měl přístup do uzavřených prostor, jako jsou detenční zařízení nebo tranzitní prostor, aby se mohl s žadatelem radit v souladu s čl. 10 odst. 4 a čl. 18 odst. 2 písm. b) a c) směrnice 2013/33/EU.

3. Členské státy umožní žadateli, aby si k osobnímu pohovoru přizval právního poradce nebo jiného poradce, který je podle vnitrostátního práva k této činnosti oprávněn.

Členské státy mohou stanovit, že právní poradce nebo jiný poradce může do osobního pohovoru zasáhnout až v jeho závěru.

4. Aniž je dotčen tento článek nebo čl. 25 odst. 1 písm. b), mohou členské státy stanovit pravidla týkající se přítomnosti právních poradců nebo jiných poradců při jakémkoli pohovoru v průběhu celého řízení.

Členské státy mohou vyžadovat, aby byl žadatel u osobního pohovoru přítomen, i když ho podle vnitrostátního práva zastupuje právní poradce nebo jiný poradce, a mohou požadovat, aby žadatel odpovídal na otázky osobně.

Aniž je dotčen čl. 25 odst. 1 písm. b), nebrání nepřítomnost právního poradce nebo jiného poradce příslušnému orgánu v tom, aby s žadatelem provedl osobní pohovor.

Článek 24

Žadatelé, kteří potřebují zvláštní procesní záruky

1. Členské státy v přiměřené lhůtě po podání žádosti o mezinárodní ochranu posoudí, zda se jedná o žadatele, který potřebuje zvláštní procesní záruky.

2. Posouzení podle odstavce 1 lze zahrnout do stávajících vnitrostátních řízení nebo do posouzení uvedeného v článku 22 směrnice 2013/33/EU a nemusí mít formu správního řízení.

3. Členské státy zajistí, aby žadatelům, u nichž bylo zjištěno, že potřebují zvláštní procesní záruky, byla poskytnuta náležitá podpora, jež jim umožní v průběhu azylového řízení požívat práv a plnit povinnosti stanovené v této směrnici.

V případech, kdy nelze tuto přiměřenou podporu poskytnout v rámci řízení podle čl. 31 odst. 8 a článku 43, a zejména pokud se členské státy domnívají, že žadatel potřebuje zvláštní procesní záruky v důsledku mučení, znásilnění nebo jiných vážných forem psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, členské státy nepoužijí nebo přestanou používat čl. 31 odst. 8 a článek 43. Pokud na žadatele, na něž nelze podle tohoto pododstavce použít čl. 31 odst. 8 a článek 43, použijí členské státy čl. 46 odst. 6, musí poskytnout alespoň záruky stanovené v čl. 46 odst. 7.

4. Členské státy zajistí, aby byly tyto potřeby zvláštních procesních záruk zohledněny v souladu s touto směrnicí i v případě, že se tyto potřeby projeví v pozdější fázi řízení, aniž by muselo nutně dojít k opětovnému zahájení řízení.

Článek 25

Záruky pro nezletilé osoby bez doprovodu

1. S ohledem na všechny postupy stanovené v této směrnici a aniž jsou dotčeny články 14 až 17 členské státy:

- a) co nejdříve přijmou opatření pro zajištění toho, aby nezletilou osobu bez doprovodu zastupoval zástupce a byl jí nápomocen, aby mohla požívat svých práv a plnit povinnosti stanovené v této směrnici. Nezletilá osoba bez doprovodu je neprodleně informována o jmenování zástupce. Zástupce musí plnit své povinnosti podle zásady nejlepšího zájmu dítěte a musí mít k tomuto účelu nezbytné odborné znalosti. Osobu jednající jako zástupce lze změnit pouze v nezbytných případech. Organizace nebo jednotlivé osoby, jejichž zájmy jsou nebo mohou být potenciálně v rozporu se zájmy nezletilé osoby bez doprovodu, nejsou způsobilí stát se zástupci. Tímto zástupcem může být také zástupce uvedený ve směrnici 2013/33/EU;
- b) zajistí, aby zástupce mohl nezletilou osobu bez doprovodu informovat o významu a možných důsledcích osobního pohovoru a případně o tom, jak se má na osobní pohovor připravit. Členské státy zajistí, aby se tohoto pohovoru zúčastnil zástupce nebo právní zástupce či jiný poradce, který je podle vnitrostátního práva k této činnosti oprávněn, a aby v rámci stanoveném osobou, která pohovor vede, měl příležitost klást otázky nebo činit připomínky.

Členské státy mohou vyžadovat přítomnost nezletilých osob bez doprovodu u osobních pohovorů i tehdy, je-li přítomen zástupce.

2. Členské státy mohou upustit od ustanovení zástupce, pokud nezletilá osoba bez doprovodu se vší pravděpodobností dovrší 18 let před vydáním rozhodnutí v prvním stupni.

3. Členské státy zajistí, aby:

- a) osobní pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu s nezletilou osobou bez doprovodu podle článků 14 až 17 a článku 34 vedla osoba s potřebnými znalostmi o zvláštních potřebách nezletilých osob;
- b) rozhodnutí rozhodujícího orgánu o žádosti nezletilé osoby bez doprovodu připravil pracovník s potřebnými znalostmi o zvláštních potřebách nezletilých osob.

4. Nezletilé osobě bez doprovodu a jejímu zástupci se bezplatně poskytují právní a procesní informace podle článku 19 také v případě řízení o odnětí mezinárodní ochrany podle kapitoly IV.

5. Členské státy mohou v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu použít k určení věku nezletilých osob bez doprovodu lékařské vyšetření, pokud mají členské státy i poté, co žadatel učinil obecné prohlášení nebo předložil jiné vhodné údaje, pochybnosti ohledně jeho věku. Pokud mají členské státy i nadále pochybnosti ohledně věku žadatele, považují jej za nezletilou osobu.

Každé lékařské vyšetření musí být prováděno tak, aby byla plně respektována důstojnost každého jednotlivce, byla upřednostňována nejméně invazivní vyšetření a prováděly ho kvalifikovaní zdravotníci, což v nejvyšší možné míře umožňuje dosáhnout spolehlivých výsledků.

Pokud se přistoupí k lékařskému vyšetření, členské státy zajistí, aby:

- a) nezletilé osoby bez doprovodu byly informovány před posouzením své žádosti o mezinárodní ochranu a v jazyce, kterému rozumí nebo o němž lze důvodně předpokládat, že mu rozumí, o možnosti určení jejich věku pomocí lékařského vyšetření. To zahrnuje informaci o způsobu vyšetření a možných důsledcích výsledku lékařského vyšetření na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, jakož i o důsledcích odmítnutí lékařského vyšetření nezletilou osobou bez doprovodu;
- b) nezletilé osoby bez doprovodu nebo jejich zástupci souhlasili s provedením lékařského vyšetření k určení věku dotyčné nezletilé osoby a
- c) rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu nezletilé osoby bez doprovodu, která odmítla lékařské vyšetření podstoupit, nebylo založeno výlučně na tomto odmítnutí.

Skutečnost, že nezletilá osoba bez doprovodu odmítla podstoupit lékařské vyšetření, nebrání rozhodujícímu orgánu rozhodnout o žádosti o mezinárodní ochranu.

6. Při provádění této směrnice se členské státy řídí především nejlepším zájmem dítěte.

Pokud členské státy v průběhu azylového řízení určí osobu jako nezletilou osobu bez doprovodu, mohou:

a) i nadále používat čl. 31 odst. 8, pouze pokud:

- i) žadatel přichází ze země, která splňuje kritéria bezpečné země původu ve smyslu této směrnice, nebo

- ii) žadatel podal následnou žádost o mezinárodní ochranu, která není podle čl. 40 odst. 5 nepřijatelná, nebo
- iii) žadatel může ze závažných důvodů představovat hrozbu pro národní bezpečnost nebo veřejný pořádek členského státu, nebo žadatel byl podle vnitrostátního práva ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku vypovězen za použití donucovacích prostředků;
- b) i nadále používat článek 43 v souladu s články 8 až 11 směrnice 2013/33/EU, pouze pokud:
- i) žadatel přichází ze země, která splňuje kritéria bezpečné země původu ve smyslu této směrnice, nebo
- ii) žadatel podal následnou žádost nebo
- iii) žadatel může ze závažných důvodů představovat hrozbu pro národní bezpečnost nebo veřejný pořádek členského státu, nebo žadatel byl podle vnitrostátního práva ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku vypovězen za použití donucovacích prostředků, nebo
- iv) existují oprávněné důvody považovat zemi, která není členským státem, za bezpečnou třetí zemi pro žadatele ve smyslu článku 38 nebo
- v) žadatel uvedl orgány v omyl tím, že předložil falešné doklady, nebo
- vi) žadatel úmyslně zničil doklady totožnosti nebo cestovní doklady, které by pomohly určit jeho totožnost nebo státní příslušnost, nebo se těchto dokladů zbavil.
- Členské státy mohou body v) a vi) použít pouze v individuálních případech, kdy existují závažné důvody domnívat se, že žadatel se pokouší utajit relevantní skutečnosti, které by pravděpodobně vedly k zamítavému rozhodnutí, a za předpokladu, že žadatelé byla při zohlednění zvláštních procesních potřeb nezletilých osob bez doprovodu poskytnuta možnost řádně zdůvodnit své jednání uvedené v bodech v) a vi), a to i za konzultace se svým zástupcem.
- c) považovat žádost za nepřijatelnou podle čl. 33 odst. 2 písm. c), pokud země, která není členským státem, je považována za bezpečnou třetí zemi pro žadatele ve smyslu článku 38 a za předpokladu, že je to v souladu s nejlepším zájmem nezletilé osoby;

- d) použít postup podle čl. 20 odst. 3, pokud zástupce nezletilé osoby má příslušnou právní kvalifikaci v souladu s vnitrostátním právem

Aniž je dotčen článek 41, členské státy při použití čl. 46 odst. 6 na nezletilé osoby bez doprovodu poskytnou ve všech případech alespoň záruky stanovené v čl. 46 odst. 7.

Článek 26

Zajištění

1. Členské státy nesmějí nikoho zadržet pouze proto, že se jedná o žadatele. Důvody a podmínky zajištění a záruky dané zajištěným žadatelům musí být v souladu se směrnicí 2013/33/EU.
2. Je-li žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn, členské státy zajistí možnost rychlého soudního přezkumu podle směrnice 2013/33/EU.

Článek 27

Postup v případě zpětvzetí žádosti

1. Pokud členské státy ve vnitrostátním právu stanoví možnost výslovného zpětvzetí žádosti, zajistí, aby v případě výslovného zpětvzetí žádosti o mezinárodní ochranu žadatelem rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí.
2. Členské státy mohou rovněž stanovit, že rozhodující orgán může rozhodnout o zastavení posuzování žádosti, aniž by vydal rozhodnutí. V takovém případě členské státy zajistí, aby rozhodující orgán učinil ve spisu žadatele příslušnou poznámku.

Článek 28

Postup v případě konkludentního zpětvzetí žádosti nebo odstoupení od žádosti

1. Existuje-li důvod se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu vzal konkludentně svou žádost zpět nebo od ní odstoupil, zajistí členské státy, aby rozhodující orgán rozhodl buď o zastavení posuzování žádosti, nebo o jejím zamítnutí v případě, že rozhodující orgán považuje žádost za nedůvodnou na základě přiměřeného posouzení její věcné stránky podle článku 4 směrnice 2011/95EU.

Členské státy mohou vycházet z domněnky, že žadatel vzal konkludentně svou žádost o mezinárodní ochranu zpět nebo od ní odstoupil, zejména pokud se zjistilo, že:

- a) nereagoval na žádosti o poskytnutí údajů nezbytných pro žádost podle článku 4 směrnice 2011/95EU nebo se nedostavil k osobnímu pohovoru podle článků 14 až 17 této směrnice, ledaže žadatel v přiměřené lhůtě prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit;

b) se skrývá nebo bez povolení opustil místo pobytu nebo místo, kde byl držen, aniž v přiměřené lhůtě kontaktoval příslušný orgán, nebo v přiměřené lhůtě nesplnil svou ohlašovací či jinou oznamovací povinnost, ledaže žadatel prokáže, že k tomu došlo z důvodů, které nemohl ovlivnit.

K provedení těchto ustanovení mohou členské státy stanovit lhůty nebo pokyny.

2. Členské státy zajistí, aby žadatel, který se opět ohlásí u příslušného úřadu poté, co bylo rozhodnuto zastavit posuzování jeho žádosti podle odstavce 1 tohoto článku, mohl požádat o opětovné otevření svého případu nebo mohl podat novou žádost, která nepodléhá postupům podle článků 40 a 41.

Členské státy mohou stanovit lhůtu nejméně devíti měsíců, po jejímž uplynutí nelze případ žadatele znovu otevřít nebo nelze k nové žádosti přistupovat jako k následné žádosti postupem podle článků 40 a 41. Členské státy mohou stanovit, že případ žadatele lze znovu otevřít pouze jednou.

Členské státy zajistí, aby v tomto případě nebyla osoba vyhoštěna v rozporu se zásadou nenavracení.

Členské státy mohou rozhodujícímu orgánu povolit, aby pokračoval v posuzování žádosti ve fázi, ve které bylo pozastaveno.

3. Tímto článkem není dotčeno nařízení (EU) č. 604/2013.

Článek 29

Role Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky

1. Členské státy zajistí, aby Úřad vysokého komisaře OSN pro uprchlíky:

- a) měl přístup k žadatelům o mezinárodní ochranu včetně těch, kteří jsou zajištěni nebo se nacházejí na hranicích a v tranzitních prostorách;
- b) měl přístup k informacím o jednotlivých žádostech o mezinárodní ochranu, o průběhu řízení a vydaných rozhodnutích, pokud s tím žadatel souhlasí;
- c) mohl v jakékoli fázi řízení předkládat při výkonu dohledu podle článku 35 Ženevské úmluvy příslušným orgánům své názory ohledně jednotlivých žádostí o mezinárodní ochranu.

2. Odstavec 1 se použije rovněž na organizaci, která působí na území dotyčného členského státu jménem Úřadu vysokého

komisaře OSN pro uprchlíky na základě dohody s tímto členským státem.

Článek 30

Shromažďování údajů k jednotlivým žádostem

Za účelem posuzování jednotlivých žádostí členské státy:

- a) nesdělí údajným původcům pronásledování nebo vážné újmy informace o jednotlivých žádostech o mezinárodní ochranu ani skutečnost, že byla podána žádost;
- b) nezískávají od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy žádné informace způsobem, jímž by tito původci byli přímo informováni o tom, že dotyčný žadatel podal žádost, a který by ohrozil nedotknutelnost žadatele nebo na něm závislých osob, nebo svobodu či bezpečnost jeho rodinných příslušníků, kteří dosud žijí v zemi původu.

KAPITOLA III

ŘÍZENÍ V PRVNÍM STUPNI

ODDÍL I

Článek 31

Řízení o posouzení žádosti

1. Členské státy vyřizují žádosti o mezinárodní ochranu v řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II.

2. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno co nejdříve, aniž by tím byla dotčena přiměřenost a úplnost posouzení.

3. Členské státy zajistí, aby řízení o posouzení žádosti bylo skončeno do šesti měsíců od podání žádosti.

Pokud se na žádost vztahuje postup uvedený v nařízení (EU) č. 604/2013, počíná šestiměsíční lhůta běžet od okamžiku, kdy je podle uvedeného nařízení určen členský stát příslušný k posouzení této žádosti, žadatel se nachází na území tohoto členského státu a byl převzat příslušným orgánem.

Členské státy mohou prodloužit tuto šestiměsíční lhůtu uvedenou v tomto odstavci nejvýše o dalších devět měsíců v případech:

- a) které jsou po skutkové nebo právní stránce složité;

- b) kdy o mezinárodní ochranu žádá současně velký počet státních příslušníků třetí země nebo osob bez státní příslušnosti, kvůli čemuž je v praxi velmi složité skončit řízení v šestiměsíční lhůtě;
- c) kdy lze prodlení jasně přičíst skutečnosti, že žadatel nedržel své povinnosti podle článku 13.

Výjimečně a za řádně odůvodněných okolností mohou členské státy překročit lhůty stanovené v tomto odstavci o nejvýše tři měsíce, pokud je to nezbytné pro zajištění přiměřeného a úplného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

4. Aniž jsou dotčeny články 13 a 18 směrnice 2011/95/EU, mohou členské státy odložit skončení řízení o posouzení žádosti, pokud vzhledem k nejisté situaci v zemi původu, jež je považována za dočasnou, nelze důvodně předpokládat, že rozhodující orgán rozhodne ve lhůtě uvedené v tomto odstavci. V takovém případě členské státy:

- a) provádějí přezkum situace v dané zemi původu alespoň každých 6 měsíců;
- b) informují v přiměřené lhůtě dotčené žadatele o důvodech odkladu;
- c) informují v přiměřené lhůtě Komisi o odkladu řízení pro danou zemi původu.

5. V každém případě členský stát skončí řízení o posouzení žádosti ve lhůtě nejvýše 21 měsíců od podání žádosti.

6. Členské státy zajistí, aby v případech, kdy není možné vydat rozhodnutí do šesti měsíců, žadatel:

- a) byl informován o prodlení a
- b) na žádost obdržel informaci o důvodech prodlení a době, ve které lze očekávat, že bude rozhodnuto o jeho žádosti.

7. Členské státy mohou přednostně posoudit žádost o mezinárodní ochranu v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II zejména:

- a) pokud je pravděpodobné, že je žádost opodstatněná;

- b) pokud je žadatel zranitelný ve smyslu článku 22 směrnice 2013/33/EU nebo potřebuje zvláštní procesní záruky, zejména pokud se jedná o nezletilou osobu bez doprovodu.

8. Členské státy mohou stanovit, že se řízení o posouzení žádosti v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II urychlí nebo uskuteční na hranicích nebo v tranzitním prosotrupodle článku 43, pokud:

- a) žadatel při předkládání své žádosti a jejím zdůvodňování uvedl pouze záležitosti, které nejsou důležité pro posouzení toho, zda může být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, nebo
- b) žadatel pochází z bezpečné země původu ve smyslu této směrnice nebo
- c) žadatel uvedl orgány v omyl tím, že předložil nepravdivé údaje nebo doklady nebo neposkytl důležité údaje nebo doklady ohledně své totožnosti nebo státní příslušnosti, které by mohly mít negativní dopad na rozhodnutí, nebo
- d) žadatel zničil doklady totožnosti nebo cestovní doklady, které by pomohly určit jeho totožnost nebo státní příslušnost, nebo se těchto dokladů ve zlém úmyslu pravděpodobně zbavil, nebo
- e) žadatel uvedl zjevně nesouvislé a protichůdné, zjevně nepravdivé či očividně nepravděpodobné údaje, které jsou v rozporu s dostatečně ověřenými informacemi ze země původu, a jsou tudíž zjevně nepřesvědčivé, pokud jde o jeho tvrzení v souvislosti s tím, zda ho lze uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, nebo
- f) žadatel podal následnou žádost o mezinárodní ochranu, která není podle čl. 40 odst. 5 přípustná, nebo
- g) žadatel podává žádost pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon dřívějšího anebo blížícího se rozhodnutí, které by vedlo k jeho vyhoštění, nebo
- h) žadatel vstoupil na území členského státu protiprávně nebo si na něm protiprávně prodloužil svůj pobyt a podle okolností svého vstupu se bez řádného zdůvodnění buď co nejdříve nedostavil k orgánům, nebo nepodal žádost o mezinárodní ochranu, nebo

- i) žadatel odmítá splnit povinnost nechat si odebrat otisky prstů podle nařízení (EU) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013 o zřízení systému Eurodac pro porovnávání otisků prstů za účelem účinného uplatňování nařízení (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, a pro podávání žádostí orgánů pro vymáhání práva členských států a Europolu o porovnání údajů s údajů systému Eurodac pro účely vymáhání práva ⁽¹⁾, nebo
- j) žadatel může být ze závažných důvodů považován za hrozbu pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek členského státu nebo byl podle vnitrostátních právních předpisů ze závažných důvodů týkajících se veřejné bezpečnosti či veřejného pořádku vykonatelně vypovězen.
9. Členské státy stanoví lhůty pro přijetí rozhodnutí v řízení v prvním stupni podle odstavce 8. Tyto lhůty musí být přiměřené.

Aniž jsou dotčeny odstavce 3 až 5 mohou členské státy tyto lhůty překročit, pokud je to nezbytné pro zajištění přiměřeného a úplného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Článek 32

Nedůvodné žádosti

1. Aniž je dotčen článek 27, mohou členské státy považovat žádost za nedůvodnou, pouze pokud rozhodující orgán zjistil, že žadatel nesplňuje předpoklady pro přiznání mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

2. V případech nedůvodných žádostí, které se vztahují k některým z okolností uvedených v čl. 31 odst. 8, mohou členské státy považovat žádost za zjevně nedůvodnou, je-li to stanoveno vnitrostátními právními předpisy.

ODDÍL II

Článek 33

Nepřípustné žádosti

1. Kromě případů, kdy se žádost neposuzuje podle nařízení (EU) č. 604/2013, nemusí členské státy posuzovat, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání nároku na mezinárodní ochranu podle směrnice 2011/95/EU, považuje-li se žádost podle tohoto článku za nepřipustnou.

2. Členské státy mohou považovat žádost o mezinárodní ochranu za nepřipustnou, pouze pokud:

- a) mezinárodní ochranu přiznal jiný členský stát;
- b) země, která není členským státem, je podle článku 35 považována za první zemi azylu pro žadatele;
- c) země, která není členským státem, je podle článku 38 považována za bezpečnou třetí zemi pro žadatele;
- d) žádost je následnou žádostí, v níž se neobjevily nebo nebyly žadatelem předloženy žádné nové skutečnosti či zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, nebo
- e) osoba závislá na žadateli podá žádost poté, co v souladu s čl. 7 odst. 2 souhlasila, aby její případ byl součástí žádosti podané jejím jménem, a neexistují žádné skutečnosti týkající se situace této závislé osoby, které by odůvodňovaly samostatnou žádost.

Článek 34

Zvláštní pravidla týkající se pohovorů o přípustnosti

1. Před tím, než rozhodující orgán rozhodne o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu, umožní členské státy žadateli, aby vyjádřily svůj názor na použití důvodů uvedených v článku 33 na jejich konkrétní situaci. Za tímto účelem členské státy provedou osobní pohovor ohledně přípustnosti žádosti. Členské státy mohou učinit výjimku pouze v případě následné žádosti podle článku 42.

Tímto odstavcem není dotčen čl. 4 odst. 2 písm. a) této směrnice ani článek 5 nařízení (EU) č. 604/2013.

2. Členské státy mohou stanovit, že osobní pohovor ohledně přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu může vést pracovník jiného než rozhodujícího orgánu. V takových případech členské státy zajistí, aby pracovník tohoto orgánu, který pohovor vede, obdržel předem potřebné základní školení, zejména pokud jde o mezinárodní právo v oblasti lidských práv, *acquis* Unie v oblasti azylu a metody pohovoru.

ODDÍL III

Článek 35

Pojem první země azylu

Zemi lze pro žadatele o mezinárodní ochranu považovat za první zemi azylu, pokud:

⁽¹⁾ Viz strana 1 v tomto čísle Úředního věstníku.

- a) žadatel byl v této zemi uznán za uprchlíka a může nadále požívat této ochrany nebo
- b) žadatel jinak požívá v této zemi dostatečné ochrany, včetně použití zásady nenavracení,

za předpokladu, že bude touto zemí znovu přijat.

Při použití pojmu první země azylu na konkrétní situaci žadatele o mezinárodní ochranu mohou členské státy vzít v úvahu čl. 38 odst. 1. Žadatel může napadnout použití pojmu první země azylu na konkrétní situaci, ve které se nachází.

Článek 36

Pojem bezpečné země původu

1. Třetí zemi, která je v souladu s touto směrnicí označena za bezpečnou zemi původu, lze po jednotlivém posouzení žádosti považovat ve vztahu k určitému žadateli za bezpečnou zemi původu, pouze pokud:

- a) žadatel má státní příslušnost této země, nebo
- b) žadatel je osobou bez státní příslušnosti a dříve v této zemi běžně pobýval

a) žadatel nepředložil žádné závažné důvody pro to, aby tuto zemi nebylo možno v jeho konkrétní situaci považovat za bezpečnou a mohl tak být uznán za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

2. Členské státy dále ve vnitrostátních právních předpisech stanoví pravidla a úpravy týkající se použití pojmu bezpečné země původu.

Článek 37

Vnitrostátní označení třetích zemí za bezpečné země původu

1. Členské státy mohou za účelem posuzování žádostí o mezinárodní ochranu ponechat v platnosti nebo přijmout právní předpisy, které v souladu s přílohou I umožňují označit na vnitrostátní úrovni bezpečné země původu.

2. Členské státy zajistí pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku.

3. Hodnocení, zda je země v souladu s tímto článkem bezpečnou zemí původu, se zakládá na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací.

4. Členské státy oznámí Komisi země, které v souladu s tímto článkem označily za bezpečné země původu.

Článek 38

Pojem bezpečné třetí země

1. Členské státy mohou použít pojem bezpečné třetí země pouze tehdy, pokud se příslušné orgány přesvědčily, že s osobou žádající o mezinárodní ochranu bude v dotyčné třetí zemi zacházeno podle těchto zásad:

- a) není ohrožen život a svoboda z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodů příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo zastávání určitých politických názorů;
- b) neexistuje riziko vážné újmy, jak je vymezena ve směrnici 2011/95/EU;
- c) je dodržována zásada nenavracení v souladu s Ženevskou úmlouvou;
- d) je dodržován zákaz vyhoštění, představuje-li to porušení zákazu mučení a krutého, nelidského nebo ponižujícího zacházení, jak je stanoven mezinárodním právem, a
- e) existuje možnost požádat o přiznání postavení uprchlíka a v případě uznání za uprchlíka obdržet ochranu v souladu s Ženevskou úmlouvou.

2. Použití pojmu bezpečné třetí země podléhá pravidlům stanoveným vnitrostátním právem, včetně:

- a) pravidel, která vyžadují, aby existovala vazba mezi žadatelem a dotyčnou třetí zemí, na jejímž základě by bylo odůvodněné, aby se tato osoba do dotyčné země odebrala;
- b) pravidel týkajících se metodiky, pomocí níž se mohou příslušné orgány přesvědčit, že pro konkrétní zemi nebo konkrétního žadatele lze použít pojem bezpečné třetí země. Tato metodika zahrnuje posuzování bezpečnosti země pro určitého žadatele případ od případu nebo vnitrostátní označení zemí, které se obecně považují za bezpečné;
- c) pravidel slučitelných s mezinárodním právem, která umožňují jednotlivě posoudit, zda dotyčná třetí země je pro určitého žadatele bezpečná, a poskytují žadateli alespoň možnost napadnout použití pojmu bezpečné třetí země z důvodu, že třetí země není v konkrétní situaci, ve které se osoba nachází, bezpečná. Žadatel musí mít rovněž možnost zpochybnit existenci spojitosti mezi ním a třetí zemí podle písmena a).

3. Při výkonu rozhodnutí, které se zakládá výlučně na tomto článku, členské státy:

- a) žadatele náležitě vyrozumí a
- b) vydají mu doklad, kterým informují orgány třetí země v jazyce dané země, že žádost nebyla po věcné stránce posouzena.

4. Pokud třetí země nepovolí žadateli vstup na své území, členské státy zajistí, aby mu byl poskytnut přístup k řízení v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II.

5. Členské státy pravidelně informují Komisi o zemích, na které se podle tohoto článku používá tento pojem.

Článek 39

Pojem evropské bezpečné třetí země

1. Členské státy mohou stanovit, že posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a posouzení bezpečnosti žadatele v jeho konkrétní situaci podle kapitoly II se neprovede vůbec nebo se neprovede zcela, pokud příslušný orgán na základě skutečností zjistil, že žadatel chce vstoupit na jeho území protiprávně nebo na něj protiprávně vstoupil z bezpečné třetí země podle odstavce 2.

2. Pro účely odstavce 1 lze třetí zemi považovat za bezpečnou, pouze pokud:

- a) bez zeměpisných omezení ratifikovala Ženevskou úmluvu a dodržuje její ustanovení;
- b) má zákonem stanovené azylové řízení a
- c) ratifikovala Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod a dodržuje její ustanovení, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků.

3. Žadatel musí mít možnost napadnout použití pojmu evropské bezpečné třetí země z důvodu, že uvedená země v jeho konkrétním případě není bezpečná.

4. Dotyčné členské státy ve vnitrostátním právu stanoví podrobnosti k provedení odstavce 1 a důsledky, které vyplývají z rozhodnutí podle těchto ustanovení v souladu se zásadou nenavrácení, včetně výjimek z použití tohoto článku z humanitárních nebo politických důvodů či na základě mezinárodního práva veřejného.

5. Při výkonu rozhodnutí, které se zakládá výlučně na tomto článku, dotyčné členské státy:

- a) žadatele náležitě vyrozumí a
- b) vydají mu doklad, kterým informují orgány třetí země v jazyce dané země, že žádost nebyla po věcné stránce posouzena.

6. Pokud bezpečná třetí země nepřijme žadatele zpět, členské státy zajistí, aby mu byl poskytnut přístup k řízení v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II.

7. Členské státy pravidelně informují Komisi o zemích, na které se podle tohoto článku používá tento pojem.

ODDÍL IV

Článek 40

Následné žádosti

1. Pokud osoba, která v členském státě požádala o mezinárodní ochranu, v témže členském státě předloží další údaje nebo učiní následnou žádost, členský stát posoudí tyto další údaje nebo prvky následné žádosti v rámci posuzování předchozí žádosti nebo v rámci přezkumu rozhodnutí, proti kterému byl podán opravný prostředek, pokud v tomto rámci mohou příslušné orgány vzít v úvahu a posoudit všechny prvky, na nichž se zakládají další údaje nebo následná žádost.

2. Pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 33 odst. 2 písm. d) podléhá následná žádost o mezinárodní ochranu nejprve předběžnému posouzení, zda se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU.

3. Pokud se v rámci předběžného posouzení podle odstavce 2 dospěje k závěru, že se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany, podle směrnice 2011/95/EU, posuzuje se žádost dále podle kapitoly II. Členské státy mohou stanovit rovněž jiné důvody pro další posuzování následné žádosti.

4. Členské státy mohou rozhodnout o dalším posuzování žádosti, pouze pokud dotyčný žadatel nemohl v předchozím řízení bez vlastního zavinění uvést skutečnosti uvedené v odstavcích 2 a 3 tohoto článku, zejména při využití svého práva na účinný opravný prostředek podle článku 46.

5. Pokud není následná žádost dále posuzována podle tohoto článku, považuje se za nepřipustnou podle čl. 33 odst. 2 písm. d).

6. Postup podle tohoto článku se může použít rovněž v případě:

a) závislé osoby, která podá žádost poté, co v souladu s čl. 7 odst. 2 souhlasila s tím, aby její případ byl součástí žádosti podané jejím jménem, a/nebo

b) nesezdané nezletilé osoby, která podá žádost poté, co byla podána žádost jejím jménem podle čl. 7 odst. 5 písm. c).

V takových případech předběžné posouzení podle odstavce 2 sestává z posouzení, zda s ohledem na situaci této závislé osoby nebo nesezdané nezletilé osoby existují skutečnosti, které samostatnou žádost odůvodňují.

7. Pokud osoba, na níž má být vykonáno rozhodnutí o přemístění podle nařízení (EU) č. 604/2013, předloží další údaje nebo podá následnou žádost v přemístujícím členském státě, příslušný členský stát, jak je definován v uvedeném nařízení, posoudí tyto údaje nebo následné žádosti podle této směrnice.

Článek 41

Výjimky z práva setrvat v případě následných žádostí

1. Členské státy mohou učinit výjimku z práva setrvat na jejich území, pokud osoba:

a) podala první následnou žádost, která není předmětem dalšího posouzení podle čl. 40 odst. 5, pouze proto, aby pozdržela nebo zmařila výkon rozhodnutí, které by vedlo k jejímu okamžitému vyhoštění z daného členského státu, nebo

b) učinila další žádost o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě po pravomocném rozhodnutí, jež považuje první následnou žádost za nepřipustnou podle čl. 40 odst. 5, nebo po pravomocném rozhodnutí, kterým se zamítá tato žádost jako nedůvodnou.

Členské státy mohou tuto výjimku učinit pouze za předpokladu, že se rozhodující orgán domnívá, že rozhodnutí o navrácení nepovede k přímému nebo nepřímému navrácení v rozporu se závazky daného členského státu vyplývajícími z mezinárodního práva nebo práva Unie.

2. V případech uvedených v odstavci 1 se mohou členské státy rovněž odchýlit:

a) od lhůt, které se zpravidla použijí podle vnitrostátního práva ve zrychleném řízení, pokud je řízení o posouzení žádosti urychleno podle čl. 31 odst. 8 písm. g);

b) od lhůt, které se zpravidla podle vnitrostátního práva v řízeních o přípustnosti stanovených v článcích 33 a 34, nebo

c) od čl. 46 odst. 8.

Článek 42

Procesní pravidla

1. Členské státy zajistí, aby žadatelé, jejichž žádost podléhá předběžnému posouzení podle článku 40, měli k dispozici záruky uvedené v čl. 12 odst. 1.

2. Členské státy mohou ve vnitrostátním právu stanovit pravidla pro předběžné posouzení podle článku 40. Tato pravidla mohou, mimo jiné:

a) uložit dotyčnému žadateli povinnost, aby uvedl skutečnosti a předložil důkazy, které odůvodňují nové řízení;

b) povolit, aby bylo provedeno předběžné posouzení pouze na základě písemného podání bez osobního pohovoru, s výjimkou případů uvedených v čl. 40 odst. 6.

Tato pravidla nesmí znemožnit přístup žadatelů k novému řízení, ani vést k účinnému odeření nebo výraznému omezení tohoto přístupu.

3. Členské státy zajistí, aby žadatel byl vhodným způsobem informován o výsledku předběžného posouzení, a pokud žádost nebude dále posuzována, o důvodech a o možnostech opravných prostředků proti tomuto rozhodnutí.

ODDÍL V

Článek 43

Řízení na hranicích

1. Členské státy mohou v souladu se základními zásadami a zárukami uvedenými v kapitole II stanovit řízení, kterými se na hranicích nebo v tranzitních prostorách členského státu rozhoduje o:

a) přípustnosti žádostí podle článku 33 podaných na těchto místech nebo

b) věcné stránce žádostí v řízení podle čl. 31 odst. 8.

2. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí bylo v řízení podle odstavce 1 vydáno v přiměřené době. Není-li rozhodnutí vydáno do čtyř týdnů, povolí se žadateli vstup na území členského státu, aby mohla být jeho žádost zpracována v souladu s ostatními ustanoveními této směrnice.

3. V případě příjezdu velkého počtu státních příslušníků třetí země nebo osob bez státní příslušnosti, které podávají žádost o mezinárodní ochranu na hranici nebo v tranzitním prostoru, kdy není v praxi možné použít ustanovení odstavce 1, lze tato řízení uplatnit také v případech a po dobu, kdy jsou tito státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti běžně ubytovány v blízkosti hranice nebo tranzitního prostoru.

KAPITOLA IV

ŘÍZENÍ O ODNĚTÍ MEZINÁRODNÍ OCHRANY

Článek 44

Odnětí statusu mezinárodní ochrany

Členské státy zajistí, aby bylo možné zahájit posouzení toho, zda má být určité osobě odňat statusu mezinárodní ochrany, objeví-li se nové prvky nebo zjištění naznačující, že existují důvody pro nové posouzení oprávněnosti její mezinárodní ochrany.

Článek 45

Procesní pravidla

1. Členské státy zajistí, aby v případech, kdy příslušný orgán zvažuje podle článku 14 nebo článku 19 směrnice 2011/95/EU odejmout státnímu příslušníku třetí země nebo osobě bez státní příslušnosti status mezinárodní ochrany, měla dotyčná osoba tyto záruky:

a) je písemně informována o tom, že příslušný orgán znovu posuzuje, zda ji lze považovat za osobu požívající mezinárodní ochrany, a o důvodech tohoto nového posuzování a

b) má příležitost, aby při osobním pohovoru podle čl. 12 odst. 1 písm. b) a článků 14 až 17 nebo v písemném prohlášení uvedla důvody, proč by jí neměl být status mezinárodní ochrany odňat.

2. Členské státy dále zajistí, aby v rámci řízení uvedeného v odstavci 1:

a) mohl příslušný orgán získat přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN

pro uprchlíky, týkající se obecné situace, která panuje v zemích původu dotyčných osob, a

b) jsou-li shromažďovány informace k jednotlivému případu za účelem nového posouzení statusu mezinárodní ochrany, aby tyto informace nebyly získány od původců pronásledování nebo vážné újmy způsobem, jímž by tito původci pronásledování byli přímo informováni o tom, že dotyčná osoba je osobou požívající mezinárodní ochrany, jejíž status se znovu posuzuje, a který by ohrozil nedotknutelnost žadatele nebo na něm závislých osob, nebo svobodu či bezpečnost jeho rodinných příslušníků, kteří dosud žijí v zemi původu.

3. Členské státy zajistí, aby rozhodnutí příslušného orgánu o odnětí statusu mezinárodní ochrany bylo sděleno písemně. Rozhodnutí musí obsahovat skutkové a právní odůvodnění a písemné poučení o možnosti podat opravné prostředky.

4. Jakmile příslušný orgán vydá rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany, použije se rovněž článek 20, článek 22, čl. 23 odst. 1 a článek 29.

5. Odchylně od odstavců 1 až 4 tohoto článku mohou členské státy rozhodnout, že mezinárodní ochrana ze zákona zaniká, pokud se osoba požívající mezinárodní ochrany jednoznačně zřekla toho, aby byla za osobu požívající mezinárodní ochrany uznávána. Členský stát může rovněž stanovit, že status mezinárodní ochrany ze zákona zaniká, pokud se osoba požívající mezinárodní ochrany stala státním příslušníkem tohoto členského státu.

KAPITOLA V

ŘÍZENÍ O OPRAVNÉM PROSTŘEDKU

Článek 46

Právo na účinný opravný prostředek

1. Členské státy zajistí, aby měl žadatel o mezinárodní ochranu právo na účinný opravný prostředek před soudem proti:

a) rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, včetně rozhodnutí:

i) o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka nebo statusu doplňkové ochrany,

ii) o nepřipustnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2,

iii) vydaného na hranici nebo v tranzitním prostoru členského státu podle čl. 43 odst. 1,

- iv) o neprovedení posouzení podle článku 39;
- b) zamítnutí návrhu na obnovené posuzování žádosti po jeho zastavení podle článků 27 a 28;
- c) rozhodnutí o odnětí statusu mezinárodní ochrany podle článku 45.
2. Členské státy zajistí, aby osoby, u nichž rozhodující orgán uzná, že mají nárok na doplňkovou ochranu, měly právo na účinný opravný prostředek podle odstavce 1 proti rozhodnutí o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka.
- Aniž je dotčen odst. 1 písm. c) a pokud status doplňkové ochrany poskytnutý členským státem poskytuje stejná práva a výhody jako ty, které poskytuje podle právních předpisů Unie a vnitrostátního práva postavení uprchlíka, může tento členský stát považovat opravný prostředek proti rozhodnutí o tom, že je žádost nedůvodná, pokud jde o postavení uprchlíka, za nepřijatelné vzhledem k nedostatečnému zájmu ze strany žadatele pokračovat v řízení.
3. Členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.
4. Členské státy stanoví přiměřené lhůty a další nezbytná pravidla, aby mohl žadatel využít svého práva na účinný opravný prostředek podle odstavce 1. Lhůty nesmějí znemožňovat nebo nepřiměřeně ztěžovat tento přístup žadatele k účinnému opravnému prostředku.
- Členské státy mohou rovněž stanovit přezkum rozhodnutí podle článku 43 z moci úřední.
5. Aniž je dotčen odstavec 6, umožní členské státy žadatelům setrvat na území, dokud neuplyne lhůta, v níž mohou uplatnit právo na účinný opravný prostředek, nebo v případě, že v dané lhůtě toto právo uplatní, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku.
6. V případě rozhodnutí:
- a) o tom, že je žádost zjevně nedůvodná, podle čl. 32 odst. 2 nebo nedůvodná po posouzení podle čl. 31 odst. 8, s výjimkou případů, kdy jsou tato rozhodnutí založena na okolnostech uvedených v čl. 31 odst. 8 písm. h);
- b) o nepřijatelnosti žádosti podle čl. 33 odst. 2 písm. a), b) nebo d);
- c) o zamítnutí znovuotevření případu žadatele, který byl zastaven podle článkem 28, nebo
- d) o neposouzení žádosti nebo o neposouzení žádosti v celém rozsahu podle článku 39,
- musí mít soud pravomoc rozhodnout, zda žadatel smí či nesmí setrvat na území členského státu, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku, buď na žádost dotyčného žadatele, nebo v případě jednání z moci úřední pokud v důsledku rozhodnutí již žadatel není oprávněn setrvat v daném členském státě a pokud v takových případech vnitrostátní právo nezakládá jeho právo setrvat v členském státě.
7. Odstavec 6 se použije pouze na řízení podle článku 43, za předpokladu, že:
- a) žadateli je poskytnuto nezbytné tlumočení, právní pomoc a lhůta nejméně jednoho týdne, aby vypracoval žádost a předložil soudu nebo tribunálu argumenty ve prospěch jeho práva setrvat na území, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku, a
- b) v rámci posuzování žádosti podle odstavce 6 soud přezkoumá zamítavé rozhodnutí rozhodujícího orgánu po právní i skutkové stránce.
- Nejsou-li splněny podmínky uvedené v písmenech a) a b), použije se odstavec 5.
8. Členské státy umožní žadateli setrvat na území, dokud nebude znám výsledek řízení o opravném prostředku, ve kterém bude rozhodnuto, zda žadatel smí či nesmí setrvat na území, jak je stanoveno v odstavcích 6 a 7.
9. Odstavci 5, 6 a 7 není dotčen článek 26 nařízení (EU) č. 604/2013.
10. Členské státy mohou stanovit lhůty, ve kterých má soud podle odstavce 1 rozhodnutí rozhodujícího orgánu přezkoumat.
11. Členské státy mohou ve vnitrostátních právních předpisech stanovit rovněž podmínky pro domněnku, že žadatel vzal konkludentně opravný prostředek podle odstavce 1 zpět nebo od něj odstoupil, společně s pravidly pro následný postup.

KAPITOLA VI

OBEČNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 47

Napadení rozhodnutí orgány veřejné správy

Touto směrnicí není dotčena možnost orgánů veřejné správy napadnout podle vnitrostátních právních předpisů správních nebo soudní rozhodnutí.

Článek 48

Důvěrnost

Členské státy zajistí, aby orgány provádějící tuto směrnici byly vázány zásadou zachování důvěrnosti podle vnitrostátních právních předpisů ve vztahu k veškerým informacím, které získají v při výkonu své činnosti.

Článek 49

Spolupráce

Každý členský stát určí celostátní kontaktní místo a jeho adresu sdělí Komisi. Komise sdělí tyto informace ostatním členským státům.

Členské státy přijmou ve spojení s Komisí veškerá vhodná opatření k zavedení přímé spolupráce a výměny informací mezi příslušnými orgány.

Pokud členské státy přijmou opatření podle čl. 6 odst. 5, čl. 14 odst. 1 druhého podstavce a čl. 31 odst. 3 písm. b), informují Komisi, jakmile důvody pro použití těchto mimořádných opatření pominou, a alespoň jednou za rok. Tyto informace musí pokud možno zahrnovat údaje o procentním podílu žádostí z celkového počtu žádostí vyřizovaných v daném období, u kterých byla použita odchylná opatření.

Článek 50

Zpráva

Do 20. července 2017 předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice v členských státech a případně navrhne nezbytné změny. Členské státy předají Komisi všechny informace, které jsou vhodné pro přípravu této zprávy. Po předložení této zprávy předkládá Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice v členských státech nejméně jednou za pět let.

Jako součást první zprávy předloží Komise zejména i zprávu o uplatňování článku 17 a o jednotlivých nástrojích používaných při podávání zpráv o osobních pohovorech.

Článek 51

Provedení

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s články 1 až 30, čl. 31 odst. 1, 2 a odst. 6 až 9, články 32 až 46, 49 a 50 a přílohou I do 20. července 2015. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.

2. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s čl. 31 odst. 3, 4 a 5 do 20. července 2018. Neprodleně sdělí Komisi jejich znění.

3. Předpisy přijaté členskými státy podle odstavců 1 a 2 musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnici zrušenou touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

4. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 52

Přechodná ustanovení

Členské státy použijí právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 1 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2015 a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených po 20. červenci 2015 nebo u žádostí o mezinárodní ochranu podaných a u řízení o odnětí statusu mezinárodní ochrany zahájených před tímto datem. Žádosti podané do 20. července 2015 a řízení o odnětí postavení uprchlíka zahájená do 20. července 2015 se řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES.

Členské státy použijí právní a správní předpisy podle čl. 51 odst. 2 u žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. červenci 2018 nebo i před tímto datem. Žádosti podané do 20. července 2018 se řídí právními a správními předpisy podle směrnice 2005/85/ES.

Článek 53

Zrušení

Směrnice 2005/85/ES se v případě členských států, pro které je tato směrnice závazná, zrušuje s účinkem ode dne 21. července 2015, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnice uvedených v příloze II části B ve vnitrostátním právu.

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze III.

*Článek 54***Vstup v platnost a použitelnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Články 47 a 48 se použijí ode dne 21. července 2015.

*Článek 55***Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy v souladu se Smlouvami.

V Bruselu dne 26. června 2013.

Za Evropský parlament
předseda
M. SCHULZ

Za Radu
předseda
A. SHATTER

PŘÍLOHA I

Určení bezpečných zemí původu pro účely čl. 37 odst. 1

Země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím:

- a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují;
  - b) dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit;
  - c) dodržování zásady nenavracení podle Ženevské úmluvy;
  - d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.
-

PŘÍLOHA II

ČÁST A

Zrušená směrnice

(uvedená v článku 53)

Směrnice Rady 2005/85/ES

(Úř. věst. L 326, 13.12.2005, s. 13).

ČÁST B

Lhůta pro provedení směrnice ve vnitrostátním právu

(uvedená v článku 51)

Směrnice	Lhůty pro provedení směrnice
2005/85/ES	První lhůta: 1. prosince 2007 Druhá lhůta: 1. prosince 2008

PŘÍLOHA III

Srovnávací tabulka

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Článek 1	Článek 1
Čl. 2 písm. a) až c)	Čl. 2 písm. a) až c)
—	Čl. 2 písm. d)
Čl. 2 písm. d) až f)	Čl. 2 písm. e) až g)
—	Čl. 2 písm. h) a i)
Čl. 2 písm. g)	Čl. 2 písm. j)
—	Čl. 2 písm. k) a l)
Čl. 2 písm. h) až k)	Čl. 2 písm. m) až p)
—	Čl. 2 písm. q)
Čl. 3 odst. 1 a 2	Čl. 3 odst. 1 a 2
Čl. 3 odst. 3	—
Čl. 3 odst. 4	Čl. 3 odst. 3
Čl. 4 odst. 1 první pododstavec	Čl. 4 odst. 1 první pododstavec
Čl. 4 odst. 1 druhý pododstavec	—
Čl. 4 odst. 2 písm. a)	Čl. 4 odst. 2 písm. a)
Čl. 4 odst. 2 písm. b) až d)	—
Čl. 4 odst. 2 písm. e)	Čl. 4 odst. 2 písm. b)
Čl. 4 odst. 2 písm. f)	—
—	Čl. 4 odst. 3
Čl. 4 odst. 3	Čl. 4 odst. 4
—	Čl. 4 odst. 5
Článek 5	Článek 5
Čl. 6 odst. 1	Čl. 6 odst. 1
—	Čl. 6 odst. 2 až 4
Čl. 6 odst. 2 a 3	Čl. 7 odst. 1 a 2
—	Čl. 7 odst. 3
—	Čl. 7 odst. 4
Čl. 6 odst. 4	Čl. 7 odst. 5
Čl. 6 odst. 5	—
—	Článek 8
Čl. 7 odst. 1 a 2	Čl. 9 odst. 1 a 2

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
—	Čl. 9 odst. 3
Čl. 8 odst. 1	Čl. 10 odst. 1
—	Čl. 10 odst. 2
Čl. 8 odst. 2 písm. a) až c)	Čl. 10 odst. 3 písm. a) až c)
—	Čl. 10 odst. 3 písm. d)
Čl. 8 odst. 3 a 4	Čl. 10 odst. 4 a 5
Čl. 9 odst. 1	Čl. 11 odst. 1
Čl. 9 odst. 2 první pododstavec	Čl. 11 odst. 2 první pododstavec
Čl. 9 odst. 2 druhý pododstavec	—
Čl. 9 odst. 2 třetí pododstavec	Čl. 11 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 9 odst. 3	Čl. 11 odst. 3
Čl. 10 odst. 1 písm. a) až c)	Čl. 12 odst. 1 písm. a) až c)
—	Čl. 12 odst. 1 písm. d)
Čl. 10 odst. 1 písm. d) a e)	Čl. 12 odst. 1 písm. e) a f)
Čl. 10 odst. 2	Čl. 12 odst. 2
Článek 11	Článek 13
Čl. 12 odst. 1 první pododstavec	Čl. 14 odst. 1 první pododstavec
Čl. 12 odst. 2 druhý pododstavec	—
—	Čl. 14 odst. 1 druhý a třetí pododstavec
Čl. 12 odst. 2 třetí pododstavec	Čl. 14 odst. 1 čtvrtý pododstavec
Čl. 12 odst. 2 písm. a)	Čl. 14 odst. 2 písm. a)
Čl. 12 odst. 2 písm. b)	—
Čl. 12 odst. 2 písm. c)	—
Čl. 12 odst. 3 první pododstavec	Čl. 14 odst. 2 písm. b)
Čl. 12 odst. 3 druhý pododstavec	Čl. 14 odst. 2 druhý pododstavec
Čl. 12 odst. 4 až 6	Čl. 14 odst. 3 až 5
Čl. 13 odst. 1 a 2	Čl. 15 odst. 1 a 2
Čl. 13 odst. 3 písm. a)	Čl. 15 odst. 3 písm. a)
—	Čl. 15 odst. 3 písm. b)
Čl. 13 odst. 3 písm. b)	Čl. 15 odst. 3 písm. c)
—	Čl. 15 odst. 3 písm. d)
—	Čl. 15 odst. 3 písm. e)
Čl. 13 odst. 4	Čl. 15 odst. 4

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Čl. 13 odst. 5	—
—	Článek 16
Článek 14	—
—	Článek 17
—	Článek 18
—	Článek 19
Čl. 15 odst. 1	Čl. 22 odst. 1
Čl. 15 odst. 2	Čl. 20 odst. 1
—	Čl. 20 odst. 2 až 4
—	Čl. 21 odst. 1
Čl. 15 odst. 3 písm. a)	—
Čl. 15 odst. 3 písm. b) a c)	Čl. 21 odst. 2 písm. a) a b)
Čl. 15 odst. 3 písm. d)	—
Čl. 15 odst. 3 druhý pododstavec	—
Čl. 15 odst. 4 až 6	Čl. 21 odst. 3 až 5
—	Čl. 22 odst. 2
Čl. 16 odst. 1 první pododstavec	Čl. 23 odst. 1 první pododstavec
Čl. 16 odst. 1 druhý pododstavec první věta	Čl. 23 odst. 1 druhý pododstavec úvodní slova
—	Čl. 23 odst. 1 písm. a)
Čl. 16 odst. 1 druhý pododstavec druhá věta	Čl. 23 odst. 1 písm. b)
Čl. 16 odst. 2 první věta	Čl. 23 odst. 2
Čl. 16 odst. 2 druhá věta	—
—	Čl. 23 odst. 3
Čl. 16 odst. 3	Čl. 23 odst. 4 první pododstavec
Čl. 16 odst. 4 první pododstavec	—
Čl. 16 odst. 4 druhý a třetí pododstavec	Čl. 23 odst. 4 druhý a třetí pododstavec
—	Článek 24
Čl. 17 odst. 1	Čl. 25 odst. 1
Čl. 17 odst. 2 písm. a)	Čl. 25 odst. 2
Čl. 17 odst. 2 písm. b) a c)	—
Čl. 17 odst. 3	—
Čl. 17 odst. 4	Čl. 25 odst. 3
—	Čl. 25 odst. 4
Čl. 17 odst. 5	Čl. 25 odst. 5

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
—	Čl. 25 odst. 6
Čl. 17 odst. 6	Čl. 25 odst. 7
Článek 18	Článek 26
Článek 19	Článek 27
Čl. 20 odst. 1 a 2	Čl. 28 odst. 1 a 2
—	Čl. 28 odst. 3
Článek 21	Článek 29
Článek 22	Článek 30
Čl. 23 odst. 1	Čl. 31 odst. 1
Čl. 23 odst. 2 první pododstavec	Čl. 31 odst. 2
—	Čl. 31 odst. 3
—	Čl. 31 odst. 4 a 5
Čl. 23 odst. 2 druhý pododstavec	Čl. 31 odst. 6
Čl. 23 odst. 3	—
—	Čl. 31 odst. 7
Čl. 23 odst. 4 písm. a)	Čl. 31 odst. 8 písm. a)
Čl. 23 odst. 4 písm. b)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. c) bod i)	Čl. 31 odst. 8 písm. b)
Čl. 23 odst. 4 písm. c) bod ii)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. d)	Čl. 31 odst. 8 písm. c)
Čl. 23 odst. 4 písm. e)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. f)	Čl. 31 odst. 8 písm. d)
Čl. 23 odst. 4 písm. g)	Čl. 31 odst. 8 písm. e)
—	Čl. 31 odst. 8 písm. f)
Čl. 23 odst. 4 písm. h) a i)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. j)	Čl. 31 odst. 8 písm. g)
—	Čl. 31 odst. 8 písm. h) a i)
Čl. 23 odst. 4 písm. k) a l)	—
Čl. 23 odst. 4 písm. m)	Čl. 31 odst. 8 písm. j)
Čl. 23 odst. 4 písm. n) a o)	—
—	Čl. 31 odst. 9
Článek 24	—
Článek 25	Článek 33
Čl. 25 odst. 1	Čl. 33 odst. 1

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Čl. 25 odst. 2 písm. a) až c)	Čl. 33 odst. 2 písm. a) až c)
Čl. 25 odst. 2 písm. d) a e)	—
Čl. 25 odst. 2 písm. f) a g)	Čl. 33 odst. 2 písm. d) a e)
—	Článek 34
Článek 26	Článek 35
Čl. 27 odst. 1 písm. a)	Čl. 38 odst. 1 písm. a)
—	Čl. 38 odst. 1 písm. b)
Čl. 27 odst. 1 písm. b) až d)	Čl. 38 odst. 1 písm. c) až e)
Čl. 27 odst. 2 až 5	Čl. 38 odst. 2 až 5
Článek 28	Článek 32
Článek 29	—
Čl. 30 odst. 1	Čl. 37 odst. 1
Čl. 30 odst. 2 až 4	—
—	Čl. 37 odst. 2
Čl. 30 odst. 5 a 6	Čl. 37 odst. 3 a 4
Čl. 31 odst. 1	Čl. 36 odst. 1
Čl. 31 odst. 2	—
Čl. 31 odst. 3	Čl. 36 odst. 2
Čl. 32 odst. 1	Čl. 40 odst. 1
Čl. 32 odst. 2	—
Čl. 32 odst. 3	Čl. 40 odst. 2
Čl. 32 odst. 4	Čl. 40 odst. 3 první věta
Čl. 32 odst. 5	Čl. 40 odst. 3 druhá věta
Čl. 32 odst. 6	Čl. 40 odst. 4
—	Čl. 40 odst. 5
Čl. 32 odst. 7 první pododstavec	Čl. 40 odst. 6 písm. a)
—	Čl. 40 odst. 6 písm. b)
Čl. 32 odst. 7 druhý pododstavec	Čl. 40 odst. 6 druhý pododstavec
—	Čl. 40 odst. 7
—	Článek 41
Článek 33	—
Čl. 34 odst. 1 a odst. 2 písm. a)	Čl. 42 odst. 1 a odst. 2 písm. a)
Čl. 34 odst. 2 písm. b)	—
Čl. 34 odst. 2 písm. c)	Čl. 42 odst. 2 písm. b)

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Čl. 34 odst. 3 písm. a)	Čl. 42 odst. 3
Čl. 34 odst. 3 písm. b)	—
Čl. 35 odst. 1	Čl. 43 odst. 1 písm. a)
—	Čl. 43 odst. 1 písm. b)
Čl. 35 odst. 2 a odst. 3 písm. a) až f)	—
Čl. 35 odst. 4	Čl. 43 odst. 2
Čl. 35 odst. 5	Čl. 43 odst. 3
Čl. 36 odst. 1 až 2 písm. c)	Čl. 39 odst. 1 až 2 písm. c)
Čl. 36 odst. 2 písm. d)	—
Čl. 36 odst. 3	—
—	Čl. 39 odst. 3
Čl. 36 odst. 4 až 6	Čl. 39 odst. 4 až 6
—	Čl. 39 odst. 7
Čl. 36 odst. 7	—
Článek 37	Článek 44
Článek 38	Článek 45
—	Čl. 46 odst. 1 písm. a) bod i)
Čl. 39 odst. 1 písm. a) bod i) a ii)	Čl. 46 odst. 1 písm. a) bod ii) a iii)
Čl. 39 odst. 1 písm. a) bod iii)	—
Čl. 39 odst. 1 písm. b)	Čl. 46 odst. 1 písm. b)
Čl. 39 odst. 1 písm. c) a d)	—
Čl. 39 odst. 1 písm. e)	Čl. 46 odst. 1 písm. c)
—	Čl. 46 odst. 2 a 3
Čl. 39 odst. 2	Čl. 46 odst. 4 první pododstavec
—	Čl. 46 odst. 4 druhý a třetí pododstavec
Čl. 39 odst. 3	—
—	Čl. 46 odst. 5 až 9
Čl. 39 odst. 4	Čl. 46 odst. 10
Čl. 39 odst. 5	—
Čl. 39 odst. 6	Čl. 41 odst. 11
Článek 40	Článek 47
Článek 41	Článek 48
—	Článek 49
Článek 42	Článek 50

Směrnice 2005/85/ES	Tato směrnice
Článek 43 první pododstavec	Čl. 51 odst. 1
—	Čl. 51 odst. 2
Článek 43 druhý a třetí pododstavec	Čl. 51 odst. 3 a 4
Článek 44	Článek 52 první pododstavec
—	Článek 52 druhý pododstavec
—	Článek 53
Článek 45	Článek 54
Článek 46	Článek 55
Příloha I	—
Příloha II	Příloha I
Příloha III	—
—	Příloha II
—	Příloha III